www.tamilarangam.net

ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නයට දේශපාලනමය විසඳුමක් ලබාදීමේ ප්‍රයත්න සම්බන්ධයෙන් අතිගරු ජනාධිපති උතුමාණන් විසින් පාර්ලිමේන්තුව අමතා කරන ලද කථාවලින් උපුටාගත් උධෘත අඩංගු ලේඛනය

1. 1984 පෙබරවාරි 23 වන දින පාර්ලිමේන්තුව අමතා කළ කථාවේ උධෘතය
2. 1985 පෙබරවාරි 20 වන දින පාර්ලිමේන්තුව අමතා කළ කථාවේ උධෘතය
3. 1986 පෙබරවාරි 20 වන දින පාර්ලිමේන්තුව අමතා කළ කථාවේ උධෘතය

இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வொன்றை எய்துவதற்கான முயற்சிகள் பற்றி அதிஉத்தமராம் சனாதிபதி பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரைகளின் பொழிப்புக்களைக்கொண்டுள்ள ஆவணம்

1. 1984, பெப்புருவரி 23 ஆம் தேதி பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையின் பொழிப்பு
2. 1985, பெப்புருவரி 20 ஆம் தேதி பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையின் பொழிப்பு
3. 1986, பெப்புருவரி 20 ஆம் தேதி பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையின் பொழிப்பு

DOCUMENT CONTAINING EXTRACTS OF HIS EXCELLENCY THE PRESIDENT'S ADDRESSES TO PARLIAMENT ON ATTEMPTS TO ARRIVE AT A POLITICAL SOLUTION OF THE ETHNIC ISSUE

1. Extract from Address to Parliament on 23rd February, 1984
2. Extract from Address to Parliament on 20th February, 1985
3. Extract from Address to Parliament on 20th February, 1986

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

1984 පෙබරවාරි 23 වනදා ජනාධිපතිතුමා විසින් පාර්ලිමේන්තුව අමතා කළ කථාවේ උපුටනයක්

ඒ නිසා මම කැමතියි අපට මේ තරම්ම වැදගත්කමක් තිබෙන තවත් දෙයක් ගැන කතා කරන්නට. ජාතිවාදී කෝන්තර නිසා ඇතිවුනු අළුත් දේශපාලන හා සමාජ තත්ත්වය ගැන කතා කරන්න. 1920 ගණන්වල ඉඳල මේ කෝන්තර සිංහල ජනතාව හා සමහර ද්‍රවිඩ ජන කොටස් අතරේ මතු වී තිබුණා.

මේ දෙගොල්ල අතර මුල සිටම ඇතිවුනු වෙනස්කම් ගැන සඳහන් කරන්න මම කැමතියි. 1912 සිට අපි පටන් ගනිමු.

1912 දී බ්‍රිතාන්‍ය ආණ්ඩුව උගත් ලාංකිකයින් සඳහා ආසනයක් ඇති කරලා මුළු රටේම මැතිවරණයක් පැවැත්තුවා. පොන්නම්බලම් රාමනාදන් මහත්මයා (පසුව ශ්‍රීමත්), මාකස් ප්‍රනාන්දු මහත්මයාව (පසුව ශ්‍රීමත්) පරාද කරලා ආසනේට තේරුනා. මගේ පියායි, ඔහුගේ සහෝදරයනුයි රාමනාදන් මහත්මයාට අනුග්‍රහ කළා. ඔහුගේ මුල් ආධාරකරුවෝ වෙලා සිටියේ මේ අයයි.

1915 දී කෝලාහල ඇතිවෙන්නට පළමුවත් ඊට පසුවත් රාමනාදන් මහතා සිංහල ජනතාවට අපූරු සේවයක් ඉෂ්ඨ කරලා සිංහල මිනිසුන්ගෙ විරෝදර නායකයෙක් බවට පත්වුනා. තමන්ගෙ කාරණාව ඉෂ්ඨකර ගන්නට බ්‍රිතාන්‍ය ආණ්ඩුවයි බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තුවයි සමග සටන් කරල එතුමා එංගලන්තයේ ඉඳලා ආපසු පැමිණි වේලාවේ සිංහල නායකයෝ එතුමා ගමන් කළ කරත්තය කොළඹ වරායෙ ඉඳල වෝඩ් පෙදෙසෙ තිබුණු එතුමාගෙ ගෙදරට ම පයින්ම ඇදගෙන ආවා.

1918 දෙසැම්බර් මාසෙදි සියලුම ජාතීන් එකතු වෙලා ලංකා ජාතික සංගමය පිහිටුවා ගත්තා. ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ ඇති කරන්නට කියල උද්ඝෝෂණ පවත්වන්නට. රාමනාදන් මහත්මයාගෙ සහෝදරයා අරුණාචලම් මහතා (පසුව ශ්‍රීමත්) පළමුවැනි සභාපතිවරයා වශයෙන් පත් කර ගත්තා. ඊට පස්සෙ ජේම්ස් පීරිස් මහත්මයා (පසුව ශ්‍රීමත්) ඒ තනතුරට පත්වුණා. මගේ පියා මේ සංගමය පිහිටුවන්නට යෝජනා කළා. ඊ. ටී. ද සිල්වා මහතා ඒ යෝජනාව ස්ථිර කළා.

1920 අවුරුද්දේදී ව්‍යවස්ථාදායක සභාව පුළුල් කළා. කොළඹ නගරය ආසනයට අරුණාචලම් මහතාව නම් කෙරුනෙ නෑ. ජේම්ස් පීරිස් මහතායි ඒ වෙනුවට නම් කෙරුනෙ. මේ හේතුව නිසා විශාල ද්‍රවිඩ කණ්ඩායමක් සමග අරුණාචලම් මහතා ලංකා ජාතික සංගමයෙන් අයින් වුණා. 1946 අවුරුද්දේදී එක්සත් ජාතික පක්ෂය පිහිටුවන තුරුම මේ අය සිංහල දේශපාලනඥයින් සමග එකට එකතු වුනේ නෑ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ගැන වාර්තා කරන්නට 1927 අවුරුද්දේදී ඩොනමෝර් කොමසාරිස්වරු ලංකාවට ආවා. මේ වේලාවෙදී "පනහට පනහ" නැත්නම් ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලයට සිංහල නියෝජිතයන්ට සමාන නියෝජිතයින්

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

පිරිසක් ඉදිරිපත් කරත මෙත් ජී. ජී. පොත්තම්බලම් මහතා ඉල්ලා සිටියා. සිංහල ජනතාව වෙනුවෙන් ආසන පනහකුත් අනිත් සියලුම ජනතාව වෙනුවෙන් ආසන පනහකුත් ඔහු ඉල්ලා සිටියා. මේ ඉල්ලීම ප්‍රතික්ෂේප වුණා. 1930 ඉදල නිදහස ලැබෙන කල්ම, ව්‍යවස්ථාදායකයේ සිංහල/දෙමළ අනුපාතය කෙසේ විය යුතුද යන්න මේ රටේ දේශපාලන භේදයට මුල්වුණු ප්‍රධාන කාරණය වී තිබුණා.

මේ ගැටුම 1939-1945 ඇතිවූ ලෝක යුද්ධය නිසා යටපත් වුනා. 1936 දී තෝරා පත් කරගත් රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාව 1947 දක්වා දීර්ඝ වුනා. ද්‍රවිඩ සංගමය පිහිටුවා ගත් පොත්තම්බලම් මහත්මයා "පනහට පනහ" අයිතිවාසිකම් ලබාදෙන්නට කියලා 1944 අවුරුද්දේදී සෝල්බරි කොමසාරිස්වරුන්ට බලවත් ලෙස කියා සිටියා. ඉල්ලීම නැවත වරක් ප්‍රත්ක්ෂේප වුනා. 1945 අවුරුද්දේ නොවැම්බර් මාසයේ සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවේදී ඡන්ද 51ක් පක්ෂවත් ඡන්ද 3ක් විපක්ෂවත් ලබාගෙන සම්මත වුනා.

" මේ නිදහස් ලංකාවෙ වාසය කරන සුළු ජාතීන් කිසිම ආපදවක් ගැන බයට පත්වෙන්න අවශ්‍ය නැති බව මේ මන්ත්‍රණ සභාව වෙනුවෙන් හා මා වෙනුවෙන් අවංකව සහතික වෙන බව ප්‍රකාශ කරන්න කැමතියි " කියලා රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවෙ නායක ඩී. එස්. සේනානායක මහතා ද්‍රවිඩ ජනතාවට සහතික කරලා කියා සිටියා. සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව පිළිගන්න බවට සියලුම ලංකා දෙමළ මන්ත්‍රීවරු ඡන්දය ප්‍රකාශ කළා. ඉන්දියන් ද්‍රවිඩ මන්ත්‍රීවරුන් දෙදෙනෙකුත් සිංහල මන්ත්‍රීවරයෙකුත්, එනම් දහනායක මහත්මයත්, විරුද්ධව ඡන්දය පාවිච්චි කළා. මේ අවස්ථාවේ මම යෝජනාවට පක්ෂව ඡන්දය දුන්නා. ඒ මන්ත්‍රණ සභාවෙ සිටිය අයගෙන් අද මේ පාර්ලිමේන්තුවෙ ඉන්නෙ දහනායක මහතාත් මාත් පමණයි.

සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව 1947 ජූලි මාසෙදි පැනෙව්වා. ඒ අවුරුද්දේම සැප්තැම්බර් මාසයෙදි ඡන්දය පැවැත්තුවා. එක්සත් ජාතික පක්ෂයට හැම ජාතියක් ම ඇතුළත් වුන අතර ලංකා ජාතික සංගමය, සිංහල මහා සභාව, මුස්ලිම් සංගමය, පසුව ද්‍රවිඩ සංගමය යන පක්ෂත් ඇතුළත් වුණා.

සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට යම් යම් සුදුසු සංශෝධන කරලා, 1948 පෙබරවාරි 4 වැනිද ලංකාව නිදහස ලබාගත්තා.

ඉංග්‍රීසි භාෂාව වෙනුවට සිංහල ද්‍රවිඩ භාෂාවලට රාජ්‍ය භාෂා තත්ත්වය ලබා දෙන්න වුවමනායි කියල 1956 අවුරුද්ද වනතුරු ඔක්කොම පක්ෂ පිළිගෙන තිබුණා. ජී. කේ. ඩබ්ලිව්. පෙරේරා මහතා 1932 අවුරුද්දේදී රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට මේ සම්බන්ධව යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කළා. 1937 දී පිලිප් ගුණවර්ධන මහතාත්, 1944 දී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන මහතාත් යෝජනා ඉදිරිපත් කළා. සිංහල දෙමළ භාෂා රාජ්‍ය භාෂා තත්ත්වයෙන් යොදගන්නෙ කොහොමද කියල වාර්තා කරන්නට පත් කළ රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවේ තේරීම් කාරක සභාවක සභාපති වශයෙන් මම 1946 අවුරුද්දේදී කටයුතු කළා.

1949 ඉන්දිය පකිස්තාන් පුරවැසි පනත් සම්මත වුනායින් පසුව මේ රටේ බොහෝ දෙනෙකුට ප්‍රජා අයිතිවාසිකම් නැතිව ගියා. ද්‍රවිඩ සංගමය කැඩිල ගියා. එස්. ජේ. වී. චෙල්වනායගම් මහතා 1949 දී ෆෙඩරල් පක්ෂය පිහිටුවා ගත්තා. ඒ ගොල්ලො 1951 දී පැවැත්වූ ප්‍රථම වාර්ෂික රැස්වීමේ දී ද්‍රවිඩ ජනතාව ප්‍රත්‍යක්ෂ වශයෙන්ම වෙනම ජාතියක් බව ද්‍රවිඩ දේශපාලනඥයින් විසින් විග්‍රහ කළා.

එක්සත් ජාතික පක්ෂයත් කැඩී ගියා. එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මහතා 1951 සැප්තැම්බර් මාසයේදී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය පිහිටුවා ගත්තා. ඒ අයත් සිංහල සහ දෙමළ භාෂා රාජ්‍ය භාෂා වශයෙන් පිළිගත් අතර, ආණ්ඩුවේ පරිපාලනය සිංහල සහ දෙමළ භාෂාවලින් කළයුතු බව ප්‍රකාශ කළා.

1955 දෙසැම්බර් මාසයේ දී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය භාෂා ප්‍රතිපත්තිය වෙනස් කළා. රාජ්‍ය භාෂාව "සිංහල පමණක්" විය යුතු යයි ප්‍රකාශ කළා. 1956 පෙබරවාරි මාසයේ දී එක්සත් ජාතික පක්ෂයත් මෙය අනුගමනය කළා. 1956 මැයි මාසයේ මහ මැතිවරණයෙන් එක්සත් ජාතික පක්ෂය පරාජයට පත්වුනා. බණ්ඩාරනායක මහතා මූලිකත්වය දරූ මහජන එක්සත් පෙරමුණ ඡන්දයෙන් දිනල ආණ්ඩුවක් පිහිටුවා ගත්තා.

1956 ජූනි 5 වැනිද "සිංහල පමණක්" කෙටුම්පත් පනත ඉදිරිපත් කළා. ගෝල්ෆේස් පිට්ටනියේ දී ෆෙඩරල් පක්ෂය ආරම්භ කළ විරෝධතා රැළියකින් පසුව සිංහල දෙමළ කෝලහාල පළමුවරට ඇතිවුනා. දෙමළ මිනිසුන් විශාල සංඛ්‍යාවක් මරුමුවට පත් වුනා. ගෙවල් ගිනිතිබ්බා ; දේපළ විනාශ කළා. සිංහල සහ දෙමළ ජනතාවන් අතර ඇතිවුණු කැළඹීම් මාලාවක පළමුවැන්නයි මේ. 1958 දී ඒවා ආයෙත් ඇතිවුනා. 1977, 1981 සහ 1983 දීත් නැවත ඇතිවුනා.

දෙමළ ජනතාවගේ ඉල්ලීම් ඉෂ්ඨ කරන්ට අගමැති බණ්ඩාරනායක මහතා දෙමළ භාෂා සාධාරණ පාවිච්චිය පිළිබඳ පනත් කෙටුම්පත 1957 අප්‍රේල් මාසයේ දී ඉදිරිපත් කළා. 1957 ජූලි මාසයේ දී බණ්ඩාරනායක චෙල්වනායගම් ගිවිසුම අත්සන් කළා. මේ ගිවිසුමෙන් ප්‍රාදේශීය සභා ඇති කර ප්‍රාදේශීය මායිම්වලින් ඔබ්බට ඒකාබද්ධ වීමට ද ඒවාට ඉඩ ප්‍රස්තා ලබා දුන්නා. පසුව ඔහු එය අවලංගු කළා.

1965 මාර්තු මාසයේ දී ඩඩ්ලි සේනානායක මහතා චෙල්වනායගම් මහතා සමග ගිවිසුමක් අත්සන් කළා. මේ ගිවිසුමත් ක්‍රියාත්මක වුනේ නෑ.

1960 සිට 1965 වකවානුවේ දී අගමැති වී සිටි බණ්ඩාරනායක මැතිනිය යාපනයට මුලින්ම හමුදාව යැව්වා. හමුදාව එහි පදිංචි වුණා. ෆෙඩරල් පක්ෂය සමග ඒ ගැන කිසිම සාකච්ඡාවක් පවා පැවැත්තුවෙ නැහැ.

වෙනම රාජ්‍යයක් ගැන අදහස ඉස්සෙල්ලම ඉදිරිපත් වුනේ 1960 අවුරුද්දේදී. ඊට පසුව 1964 දී සහ 1975 දී නැවතත් එම අදහස ඉදිරිපත් වුනා. 1977 දී ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ පිහිටුවනු ලැබුවා. එහි එකම අරමුණ වූයේ රට දෙකට බෙද දෙමළ රාජ්‍යයක් ඇති කිරීමයි.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ යාපනයේ නගරාධිපති වශයෙන් කටයුතු කළ දුරේඅප්පා මහතා 1975 දී ඝාතනය කළා. පළමුවෙන්ම ඇතිවෙච්ච ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියාව මේකයි. එදා සිට ත්‍රස්තවාදීන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සාමාජිකයින් සහ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ සාමාජිකයින් 13 දෙනෙක් මරා දැම්මා. පොලීසියේ, සන්නද්ධ සේවාවල සාමාජිකයින් මැරුවා. ඡන්ද රැස්වීම්වල සහ ඡන්ද පොළවල්වල කටයුතු අවුල් කර දැම්මා. මේ ආකාරයෙන් උතුරු නැගෙනහිර පළාත්වල දරුණු අන්දමට රුධිරය ගලා ගියා.

1983 ජූලි 24 වැනිදා ඇතිවූ අවාසනාවන්ත කැරලි කෝලාහලවලට කෙළින්ම හේතු වුනේ ජූලි 23 වැනිදා යාපන අර්ධද්වීපයේ දී හමුදා භටයින් 13 දෙනෙක් ඝාතනය කිරීමේ සිද්ධියයි.

1983 ජූලි මාසයේ 20 වැනිදට මම සර්ව පාක්ෂික සම්මේලනයක් කැඳෙව්වා. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයත්, ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණත් එයට සහභාගි වුනේ නැති නිසා මේක අසාර්ථක වුණා. ජූලි 27 වැනිදා එය නැවත පවත්වන්න ආරාධනා කරල තිබුණ නමුත් කැරලි කෝලාහල ඇතිවීම නිසා නැවතත් එය වැළකී ගියා. 1977 අවුරුද්දෙන් පස්සෙ, ආණ්ඩුව දෙමළ භාෂාව ජාතික භාෂාවක් වශයෙන් ව්‍යවස්ථාගත කළා. විශ්වවිද්‍යාලවලට ඇතුළත් කිරීමට අදාල වූ නීතිරීති සංශෝධනය කර කිසියම් ජාතියකට පක්ෂග්‍රාහී වූ තත්ත්වයක් පැවතුනා නම් ඒවා සංශෝධනය කළා. රාජ්‍ය සේවයට ඇතුළත් වීමටත්, සේවයෙන් උසස් කිරීමටත්, ජාතිය සැළකිල්ලට ගැනීමට අදාල ව තිබුණු රෙගුලාසි ඉවත් කළා.

දිස්ත්‍රික් සභා ඇති කරල දිස්ත්‍රික් ඇමතිවරු පත් කළා. ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණත් එම සභා පිළිගත්තා. අවුරුදු දෙකක් ඒවා ක්‍රියාත්මක කළා. ඒ පිළිබඳ මැතිවරණවලදී තරග කළා. අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට බලතල, මුදල් ප්‍රතිපාදන ඒ අයට වෙන් කර දී නැතැයි කියා එතුමන්ලා ගිය අවුරුද්දේ එම සභාවලින් අස්වෙලා ගියා.

දිවයිනේ විශාල ප්‍රදේශයකට පැතිරිලා ගියේ නැති වුනත්, ජූලි මාසයේදී මේ සියළුම සිද්ධි උත්සන්න වී පුපුරලා, දෙදරලා යන තත්ත්වයකට පත්ව තිබුණා. මේවා ඇති වුණ සැම තැනකම ජීවිත, දේපළ විනාශ වෙලා දරුණු තත්ත්වයකින් පැවතුනා.

ජූලි මාසයේ ඇති වූ ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවලට ලෝකය පුරාම මහත් ප්‍රසිද්ධියක් ලැබුණා. සිදුවෙච්ච දේවල් ඇත්ත වුනත් බොරු වුනත්, ඒවා අපට හිතකර වුනත් අහිතකර වුනත්, මේ සිද්ධි වටා ගෙතුන කතන්දර රූපවාහිනියෙන් ගුවන් විදුලියෙන් පුවත්පත්වලින් ඒවගේම නවත් ජාත්‍යන්තර ජන මාධ්‍ය තුළින් ප්‍රචාරය කර හැරියා.

ඉන්දියාව විශේෂ උනන්දුවක් මේ ගැන දැක්වූවා. විශේෂයෙන්ම දේශීය දේශපාලනයෙන් බලපෑම් ලැබුණු, තමිල්නාඩු ප්‍රාන්තය විශේෂ උනන්දුවක් දැක්කුවා. අපට උදව් කරන්නාවූ සංවර්ධනය වුනු රටවල වාසය කරන ද්‍රවිඩ ජනතාව ශ්‍රී ලංකා රජයට විරුද්ධව ප්‍රචාරක කටයුතු කරගෙන යන්නට මේ අවස්ථාව දඩමීමා කර ගත්තා. ඔවුන්ගේ අරමුණ වූයේ වෙනම රාජ්‍යයක සංකල්පය යටපත් කරමින්, ත්‍රස්තවාදී ව්‍යාපාරය යටපත් කරමින්, මානුෂික අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය කළාය යන චෝදනාව නගමින් ශ්‍රී ලංකාවට ලැබෙන විදේශ ආධාර නවතා දැමීමටයි.

ජූලි මාසයේ සිදු වූ දේවල්වලින් මතුවන ජාත්‍යන්තර ප්‍රතිඵලවලට ඇසත් කණත් පියාගෙන ඉන්නට ලංකාවට පුළුවන්කමක් නෑ.

දැන් සිදුවෙලා තිබෙන ජාතිභේද පිළිබඳ ප්‍රශ්නවලට සාධාරණ විසඳුමක් සොයා ගන්නට තිබෙන අවශ්‍යතාව පිළිගන්න අතරම, ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා සහ එදිරිවාදිකම්වලට ලියලා වැඩෙන්නට ඉඩ දී අපිට බලා ඉන්නට බැහැ.

දැනට රැස්වන සර්ව පාක්ෂික සම්මේලනය, එම සම්මේලනයේ නියෝජනය වන පක්ෂ එකට මූණ ගැසී, මේ අර්බුදකාරී තත්ත්වය නැති කර සාමකාමීව ප්‍රශ්න විසඳන්නේ කොහොමද කියලා සොයා බැලීමේ අවස්ථාව උදාකර දී තිබෙනවා.

එකඟත්වයකට එළඹෙන්නට තිබුණු අවස්ථාව ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා නිසා හීනවුණා කියලා මම කල්පනා කරනවා. ත්‍රස්තවාදීන්ට විසඳුමක් අවශ්‍ය දැයි යන්න ගැන මට සැකයි. විසඳුමක් ලැබුණොත් ත්‍රස්තවාදය නැතිවෙලා යයි කියල සමහරෙක් හිතනවා. ඉස්සෙල්ලාම ත්‍රස්තවාදය අතුගාල දැනකල් විසඳුමක් සෙවීම උගහට යයි සෙසු අය සිතනවා.

වෙඩි උණ්ඩයෙන් රට බෙදීමට උත්සාහ කරන අන්තවාදීන් සැහීමකට පත් කරන්නට උතුරේ ද්‍රවිඩ නියෝජිතයන්ට සිදුවී තිබෙනවා. ඔවුන් පිළිගන්න, එසේම අනිකුත් අය ලවා පිළිගන්වන්නට ඔවුන් බලාපොරොත්තු වන විසඳුම එක්සත් ලංකාවක් තුළ රට දෙකඩ වීමකට ඉතාම සමීප විසඳුමක් බව අන්තවාදීන්ට ඒත්තු ගන්වන්නට ඔවුන්ට සිදුවී තිබෙනවා.

අනෙක් අතින් සිංහල හා මුස්ලිම් නායකයන්ට සිද්ධවෙලා තිබෙනවා, ඔවුන් ඉදිරිපත් කරන යෝජනා රට දෙකඩ කිරීමේ සංකල්පයෙන් කොයිතරම් ඈත්වෙලා තිබෙනවාද යන්න වටහාදීමට, මේ තත්ත්ව දෙක අතරේ එකට යා කරන්නට බැරි තරමට ඈත් වූ පරතරයක් පවතිනවා. නිවැරදි විසඳුමක් ලබාගැනීමට හැකිවීම පිණිස සියලුම පක්ෂ නායකයන්ට ධෛර්යයත්, අවබෝධයත් ඒවගේම ඉවසීමත් ලැබේවා කියලා මම ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

1985 පෙබරවාරි 20 වනද ජනාධිපතිතුමා විසින් පාර්ලිමේන්තුව අමතා කල කථාවේ උපුටනයක්

1984 ජනවාරි මාසයේ ඇරඹුණු සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ කටයුතු පිළිබඳව ගරු මන්ත්‍රීවරු දන්නවා.

1984 දෙසැම්බර් මස 21 වැනි සිකුරාද පැවැත්වුණු පූර්ණ සැසි වාරවල අවසාන රැස්වීම තෙක් එම සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ වැඩ කටයුතුවලට අදල සියලුම ලිපි ලේඛන මන්ත්‍රීවරුන්ගේ පරීක්ෂණය සඳහා මම සභාගත කරනවා.

1984 දෙසැම්බර් මස 14 වැනි සිකුරාද පැවැත්වුණු සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ පූර්ණ සැසි වාරයේදී එම සම්මේලනයේ සභාපති වශයෙන් මා ප්‍රකාශයක් කලා. එම ප්‍රකාශයේ අන්තර්ගත වූයේ සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ රැස්වීම්වල සාකච්ඡාවලින්ද, නියෝජිත කාණ්ඩායම්වල නායකයන් සමග පවත්වන ලද සාකච්ඡාවලින්ද, පිළිගත් දේශපාලන පක්ෂ සමග, සම්මේලනයේ වැඩ කටයුතුවලට ආධාර කල නීතිඥයන් සමග හා ඇමතිවරුන් සමග කරන ලද කතාබහවලින් ද එළැඹුනු යෝජනා පිළිබඳ ලුහුඩු විස්තරයක්. සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයට සහභාගි වූ නියෝජිත පිරිස්වලින් වැඩි දෙනාගේ අදහස් පිළිබිඹු කෙරෙන නීති කෙටුම්පතක ස්වරූපය ගත් මේ යෝජනා සැසි වාරයට ඉදිරිපත් කළ මා ඒවා "ඉතා සූපරීක්ෂාකාරී අන්දමින් හා විචක්ෂණ බුද්ධියෙන් සලකා බැලීම" සඳහා නියෝජිත පිරිස්වලට බාරකලා. 1984 දෙසැම්බර් මස 14 වැනිද මවිසින් කරන ලද එම ප්‍රකාශය දැන් මා සභාගත කරනවා.

1984 දෙසැම්බර් 21 වැනිද පැවති සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ පූර්ණ සැසි වාරයේදී මා නියෝජිත පිරිස්වලට දැනුම් දුන්නා ඔවුන්ගේ වැඩකටයුතු නිමාවට පත්වී ඇති බව. මෙම සම්මේලනය විසින් පවත්වන ලද සාකච්ඡා, වැය කරන ලද කාලය හා දරන ලද වෙහෙස මහන්සිය, මේ රටට කිසියම් ප්‍රමාණයක සාමයක්, එකමුතු බවක් හා ස්ථාවර භාවයක් ලබාදීමට උපකාර වේ යැයි මා බලාපොරොත්තු වුනා.

මගේ එම ප්‍රකාශය කරමින් සම්මේලනයට සහභාගී වූ සෑම නියෝජිත කණ්ඩායමකම නායකයන් හට මා බැස ගත් තීරණය දැන්වූ බවත්, ඒ සඳහා ඔවුන්ගේ එකඟත්වය ලබා ගත් බවත්, මා ගත් එම පියවරට කිසිවෙක් විරුද්ධ නොවූ බවත් මා පැවසුවා.

විෂයයන් හා කර්තව්‍යයන් විමධ්‍යගත කිරීම පිළිබඳව අදල තොරතුරු කිසිවක් තිබුණි නම් ඒවා නියෝජිත කණ්ඩායම් වෙත සැපයීමට කටයුතු යොද තිබුණ අතර නියෝජිත කණ්ඩායම් විසින් හැකි පමණ ඉක්මණින් තම තමන්ගේ අදහස් ලිඛිතව මට සපයන ලෙස මා ඉල්ලා සිටියා.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

අවසානයේදී රජය විසින් තීරණයක් ගෙන අවශ්‍ය නීති පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කළ යුතුව තිබුණා. (1984 දෙසැම්බර් 22 වැනි දින "සිලෝන් ඩේලි නිවුස්" පුවත්පත සහාගත කරන ලදී.)

මෙම යෝජනා ගැසට් පත්‍රයක් මගින් ප.ු කළ යුතු බව ද ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් ඒවා පරීක්ෂා කළ යුතු බව ද මා කීවා. සමහර විටෙක ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් හෝ මවිසින් හෝ කරනු ලබන තීරණයක් අනුව ජනමත විචාරණයක් හෝ මහ මැතිවරණයක් හෝ පැවැත්වීම අවශ්‍ය වනු ඇතැයි ද මා සඳහන් කළා.

සැසි වාරය අවසානයේදී, සම්මේලනයේ නිල ප්‍රකාශකවූ ජාතික ආරක්ෂක ඇමති ලලිත් ඇතුලත්මුදලි මහතා පුවත්පත්වලට මෙම ප්‍රකාශය ඉදිරිපත් කළා: "සම්මේලනයේ රැස්වීම් අවසන් වීමෙන් දේශපාලන පක්ෂ අතර මේ පිළිබඳව පවත්නා සාකච්ඡා අවසන් වූ බව අදහස් නොකෙරේ. නිල නොවන සාකච්ඡා හා පොදු සංවාද මේ පිළිබඳව තවදුරටත් පවත්වාගෙන යනු ඇත." (1984 දෙසැම්බර් මස 22 වැනි දින "සිලෝන් ඩේලි නිවුස්" පුවත්පත සහාගත කරන ලදී.)

ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ නායකයන් ද සමහර අනෙකුත් නියෝජිත කණ්ඩායම්වල නායකයන් ද 1985 ජනවාරි මාසය තුළ හමුවී තවදුරටත් කතාබහ කිරීමට මා එකඟ වී සිටියා. මේ සඳහා දින කිහිපයක්ම වෙන් කර තිබුනා. ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ නායකයන් දෙසැම්බර් මස 22 වැනි දින හෝ 23 වැනි දින මද්‍රාසියට යන බවත් 1985 ජනවාරි මාසයේ පළමුවැනි සතිය අවසන් වන තුරු ඔවුන් ආපසු නොපැමිණෙන බවත් කියා සිටියා.

මේ අතරතුර සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයේ යෝජනාවන්, 1984 දෙසැම්බර් මස 19 වැනි බදාදා පැවති කැබිනට් මණ්ඩල රැස්වීමට සාකච්ඡා කිරීම සඳහා මා ඉදිරිපත් කර තිබුණා. එහෙත් මේ යෝජනාවන් 19 වැනිදා උදේ කැබිනට් මණ්ඩල රැස්වීමට මදකට ප්‍රථම ඉදිරිපත් කර තිබුණ හෙයින් කැබිනට් ඇමතිවරුන්ට ඒවා පිරික්සන්නට ප්‍රමාණවත් කාල වේලාවක් තිබුණේ නැහැ. එබැවින් යෝජනා ගැන සාකච්ඡාව දෙසැම්බර් මස 26 වැනි බදාදට කල් තැබුවා.

දෙසැම්බර් 22 වැනි සෙනසුරාදා හවස් භාගයේ බුලත්සිංහල මැතිවරණ කොට්ඨාශයේ පැවති මහජන රැස්වීමකදී මෙම යෝජනාවන් මහජනතාවට විස්තර කර ඒවා පරීක්ෂා කිරීමට දැන් සියලු දෙනාටම ඉඩකඩ ඇති බව මා ප්‍රකාශ කළා. (1984 දෙසැම්බර් මස 23 වැනි ඉරිදා " ඔබ්සවර් " පුවත්පත සහාගත කරන ලදී.)

එහෙයින් දෙසැම්බර් 23 වැනි ඉරිදා " වීක්එන්ඩ් " පුවත්පතේද දෙසැම්බර් 24 වැනි සඳුදා " සිලෝන් ඩේලි නිවුස් " පුවත්පතේ ද පලවූ ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ නායක ඒ. අමිර්තලිංගම් මහතා විසින් කරන ලද ප්‍රකාශයක් දැක මා පුදුමයට පත්වුනා. එම ප්‍රකාශයෙන් ඔහු කියා තිබුනේ මෙම යෝජනා කිසිවක් දෙමළ ජනතාවට පිළිගත නොහැකි බවයි. (1984 දෙසැම්බර් මස 23 වැනි ඉරිදා " වීක්එන්ඩ් " පුවත්පත හා 1984 දෙසැම්බර් මස 24 වැනිදා " සිලෝන් ඩේලි නිවුස් " පුවත්පත සහාගත කරන ලදී.)

මෙම යෝජනාවන් තවදුරටත් සාකච්ඡාවට භාජනය කිරීම පල රහිත බවත් ඒවා පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීමෙන් හෝ තීරණ ගැනීමෙන් කිසිවක් සපුරා ගත නොහැකි බවත් ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ ප්‍රකාශ කර තිබුණ නිසා, 1984 දෙසැම්බර් මස 26 වැනි බදාදා පැවති කැබිනට් මණ්ඩල රැස්වීමේදී මෙම යෝජනා ක්‍රියාත්මක නොකිරීමට තීරණය කළා. (1984 දෙසැම්බර් මස 27 වැනි බ්‍රහස්පතින්දා " සිලෝන් ඩේලි නිවුස් " පුවත්පත සහාගත කරන ලදී.)

1983 දෙසැම්බර් මාසයේ දී, සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයට සහභාගි වීමට මවිසින් ආරාධනා කරන ලද ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ඇතුළු, විවිධ පක්ෂ ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණටත් එම සම්මේලනයට සහභාගිවීමට ආරාධනා කරන ලෙස මගෙන් ඉල්ලා සිටියා. ඒ ඉල්ලීම අනුව එම සම්මේලනයට ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණට මා ආරාධනා කළා. එහෙත් වැඩි කල් යන්නට ප්‍රථම සර්වපාක්ෂික සම්මේලනයෙන් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ඉවත් වී ගියා.

උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත්වල හිස්ව තිබෙන ආසනවලට හා දිස්ත්‍රික් සභාවලට මැතිවරණ පැවැත්වීමට රජය කටයුතු කරගෙන යනවා. එම පුරප්පාඩු පුරවනු ලබන්නේ එක්සත් ශ්‍රී ලංකාවක් පිළිගන්නා වූ අයගෙන් නිසා, ඔවුන්ගේ ඡන්ද දායකයන්ගේ දුක්ගැනවිලි පිළිබඳව සාකච්ඡා පවත්වා ඒවාට දේශපාලන, ආර්ථික හා සමාජමය විසඳුම් සෙවීමට අපට හැකිවනු ඇත.

1984 පෙබරවාරි 23 වැනි දින පාර්ලිමේන්තුව ඉදිරියේ කරන ලද මගේ කතාවේදී ත්‍රස්තවාදය පිළිබඳව සඳහන් කරමින් මෙසේ මා ප්‍රකාශ කළා :

" දැනට රැස්වෙන සර්වපාක්ෂික සම්මේලනය, එම සම්මේලනයේ නියෝජනය වන පක්ෂ එකට මුණගැසී මේ අර්බුදකාරී තත්ත්වය නුතී කර සාමකාමීව ප්‍රශ්න විසඳන්නේ කොහොමද කියල සොයා බැලීමේ අවස්ථාව උදාකර දී තිබෙනවා.

එකඟත්වයකට එළඹෙන්න තිබුණ අවස්ථාව ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා නිසා හීන වුනා කියල මම කල්පනා කරනවා. ත්‍රස්තවාදීන්ට විසඳුමක් අවශ්‍යද යි යන්න ගැන මට සැකයි. විසඳුමක් ලැබුණොත් ත්‍රස්තවාදය නුතීවෙලා යයි කියල සමහරෙක් හිතනවා. ඉස්සෙල්ලාම ත්‍රස්තවාදය අතුගාල දාන කල් විසඳුමක් සෙවීම උගහට යයි සෙසු අය හිතනවා. "

මගේ එම ප්‍රකාශයෙහි අවසාන වාක්‍යය තුළ ඇති අදහස නිවැරදි යයි මා හිතනවා.

1983 ජූලි මාසයේ සිට 1985 ජනවාරි 15 වැනි දින දක්වා ත්‍රිවිධ හමුදා හා පොලිස් නිලධාරීන් 139 දෙනෙක් ත්‍රස්තවාදීන් විසින් මරාදමා තිබෙනවා. එසේම සාමාන්‍ය රටවැසියන් 339 දෙනෙකු ද ඝාතනය කර තිබෙනවා.

මේ මිනිස් ඝාතනය සිදු කිරීමේ අරමුණ කුමක්ද ?

උතුරේ හා නැගෙනහිර ජීවත්වන ද්‍රවිඩයන්ගේ අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා රට බෙදීමේ හෙවත් ඊලාම් ව්‍යාපාරයේ, යුද්ධ කරන අංශය තමන් යැයි ත්‍රස්තවාදීන් ප්‍රකාශ කළත්, ඔවුන් රජය පෙරළීම අරමුණු කොට ගත් කැරලිකරුවන්

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

බැව් දැන් පැහැදිලි වී තිබෙනවා. ඔවුන්ගේ යුද අවි ගබඩාවලින් සොයාගත් අවි ආයුධ සම්භාරයෙන් පෙනීයන්නේ ඔවුන් යුද්ධයක් පටන් ගැනීමට සියලූ කටයුතු සූදානම් කර ඇති බව සහ උතුරු හා නැගෙනහිර පලාත්වල පමණක් නොව ප්‍රජාතාන්ත්‍රිව මහජනතාව විසින් තෝරා පත් කර ගත් රජයකට විරුද්ධව මේ දිවයින පුරාම යුද්ධ කරන බවයි.

ඉන්දියාවේ පිහිටුවාගෙන ඇති යුද කඳවුරුවල ශ්‍රී ලංකාවේ ත්‍රස්තවාදීන් පුහුණුව ලබන බවට සාක්ෂි ඇති බව ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ඉන්දියානු රජයට නොයෙක් විට දන්වා තිබෙනවා. ත්‍රස්තවාදී ව්‍යාපාරයේ නායකයන් ඉන්දියාවේ ජීවත්වන බවත් ඉන්දියාවේදී මුණගැසී සාකච්ජා කොට මේ නීතිවිරෝධී වැඩ කටයුතු ක්‍රියාවට නගන බවත් පැහැදිලි කර දී තිබෙනවා.

රජය පමණක් නොව ශ්‍රී ලංකාවේ සියලූම දේශපාලන පක්ෂ හා නායකයන් ද මෙම අදහස දැන් දරන බව කිව යුතුයි.

ඉන්දියාවේ කඳවුරුවල ත්‍රස්තවාදීන් පුහුණු කරන බව හා එසේ පුහුණුව ලැබූ ත්‍රස්තවාදීන් යුද්ධායුද සමග ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණෙන බව ඉන්දියානු රජය කොහොමටවත් පිළිගන්නේ නැහැ. ඉන්දියාවේ සිට ශ්‍රී ලංකාවට ත්‍රස්තවාදීන් හොරෙන් පැමිණීම වැලැක්වීම සඳහා ඒකාබද්ධ ආරක්ෂක කලාපයක් ඇති කළ යුතු යැයි අප ඉන්දියාවට යෝජනා කර තිබෙනවා. මෙවැනි ආරක්ෂක කලාපයක් ඇති කළහොත් ශ්‍රී ලංකාවේ සිට ඉන්දියාවට රැකවරණය පතා පැන යන අය ද වලක්වා ලිය හැකි වෙනවා. මේ යෝජනාවට ඉන්දියාව විරුද්ධ වන්නේ ඇයි ?

ත්‍රස්තවාදීන්ගේ පහර දී පලා යැමේ පිළිවෙත ළඟදීම වෙනස් කිරීමට ඔවුන් තීරණය කර ඇති බවට වාචික හා ලිඛිත තොරතුරු අපට ලැබී තිබෙනවා. යටත් පිරිසෙයින් ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායම් තුනක් එකට එකතු වී ඇති අතර ඔවුන් පොදු යුද්ධෝපායකට එකඟ වී සිටිනවා. ඒ යුද්ධෝපාය නම් අවශ්‍ය තරම් අවිආයුධ හා පුහුණු භටයන් සූදානම් කර ගත් වහාම ශ්‍රී ලංකා යුද්ධ හමුදාව සමග මුහුණට මුහුණ ලා සටන් කිරීමයි.

අවසානවූත් ඔවුන් විශ්වාස කරන අන්දමට තීරණාත්මකවූත් සටන් සඳහා දැන් ඔවුන් සූදානම් වෙනවා.

දකුණු ඉන්දියාවේ බලතල දරන ඇතැම් උදවිය, ශ්‍රී ලංකා දෙමළ ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායම් පොදු වැඩ පිළිවෙළක් යටතේ එකමුතු කිරීමට යත්න දරන බවට ලිඛිත සාක්ෂි තිබෙනවා.

ඉන්දියානු මහ ආණ්ඩුව සහ තමිල්නාඩු ආණ්ඩුව ද තමන්ට සුබ ප්‍රාර්ථනා කරන බව ත්‍රස්තවාදී නායකයෝ ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. (1984 ජූනි මස 28 වැනි දින ඊලාම් ජනතා විප්ලවීය විමුක්ති පෙරමුණ විසින් තමිල්නාඩුවේදී පවත්වන ලද සිය පළමුවැනි සම්මේලනයේදී මෙය සඳහන් කර ඇත.)

මේ කණ්ඩායම් සහ ලෝකයේ ප්‍රධාන ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායම් අතර සබඳතාවක් තිබෙන බවට ද සාක්ෂි ලැබී තිබෙනවා. යුද අවි පුහුණුව, යුද අවි සැපයීම, සංවිධානාත්මක ආධාර සහ රැකවරණ සැපයීම යන කරුණු අතින් එම ත්‍රස්තවාදී සංවිධාන ශ්‍රී ලංකාවේ ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායම්වලට ආධාර උපකාර ලබාදෙනවා. ආඥාදායක රාජ්‍යයන්ගේ සහාය ලැබෙන ජාත්‍යන්තර ත්‍රස්තවාදී සංවිධාන ලෝකයේ නිදහස් රාජ්‍යයන්ට විරුද්ධව ඔවුන්ගේ හිංසාකාරී ක්‍රියා දියත් කරනවා. ත්‍රස්තවාදී කණ්ඩායම් සමූහය වැඩි වැඩියෙන් එකිනෙකට සම්බන්ධවෙන විට, වැඩි වැඩියෙන් නවීන ක්‍රම අනුව සංවිධාන වෙන විට, ඔවුන් සටන් කරන්නේ යැයි කියනු ලබන අරමුණ වඩ වඩාත් අපැහැදිලි තත්ත්වයකට පත් වෙනවා.

ජාත්‍යන්තර ත්‍රස්තවාදයේ අනිෂ්ඨ විපාකවලට අප සියලූ දෙනාටම මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙනවා. කෙළින්ම හෝ වක්‍ර ලෙස අප සියලූ දෙනා කෙරෙහි තර්ජන එල්ල වී තිබෙනවා. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල නායකයන් හා රටවැසියන් බලෙන් පැහැර ගෙන යැමෙන් හෝ මරා දැමීමෙන් හෝ ඒ තර්ජන කෙළින්ම අප වෙත එල්ල වී තිබෙනවා. මෙම ව්‍යාපාරයේ සැඟවුණු ප්‍රතිඵල ඊටත් වඩා දරුණුයි. මා එසේ කියන්නේ අප අනුගමනය කරන ජීවන ක්‍රමයට එය තර්ජනයක් වන නිසයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ජීව රුධිරයට එයින් පහරක් එල්ල වී තිබෙනවා. පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය, අදහසක් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස, වෙළහෙළදාමේ නිදහස හා ප්‍රවාහනයේ නිදහසත්, වර්ජන, තර්ජන හා හදිසි පහරදීම් නිසා ඇතිවන භීතියෙන් හා පීඩාවෙන් මිරිකී පවතිනවා.

අපේ රට සංවර්ධනය කිරීමටද, අධ්‍යාපනය, පර්යේෂණ කටයුතු, සෞඛ්‍ය කටයුතු හා සුබසාධක කටයුතු වර්ධනය කිරීමට ද අවශ්‍යව ඇති විශාල ධන සම්භාරයක් රටේ නොයෙක් ප්‍රදේශවල වාසය කරන සාමාන්‍ය ජනතාවට වැඩි රැකවරණයක් ලබාදීම සඳහා දැන් වැය කිරීමට සිදුවී තිබෙනවා. සිවිල් ගුවන් සේවාවලට, රජයේ ගොඩනැගිලිවලට, පූජනීය ස්ථානවලට, තානාපති කාර්යාලවලට, ජාත්‍යන්තර සංවිධානවල මූලස්ථානවලට, පාසල්වලට, තැපැල් සේවයට මේ ආදී සියල්ලටම ආරක්ෂාව සැපයීමට සිදු වී තිබෙනවා. මේ සියල්ලම කළ යුතු වන්නේ ජාත්‍යන්තර ත්‍රස්තවාදීන්ගෙන් ආරක්ෂා වීමටයි. එහෙත් පුද්ගලික නිදහස සහතික කරන අතරම ත්‍රස්තවාදයට එරෙහිව ආරක්ෂාව සැලසීම ඉතාම දුෂ්කරයි. මේ අන්දමින් තවදුරටත් ජීවත්වීමට සිදුවුවහොත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අත්තිවාරම් වී ඇති අපේ විශ්වාසයන් පවා තරමක් දුරට හෝ අත්හැරීමට වැඩිකල් නොගොස්ම සිදුවෙනවා. මෙවැනි තත්ත්වයක් ඇති කිරීමෙන් ජාත්‍යන්තර ත්‍රස්තවාදය සිදු කරන්නේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල අධ්‍යාත්මික ශක්තියට අභියෝගයක් හා ප්‍රහාරයක් එල්ල කිරීමයි.

උතුරෙන් පේදුරුතුඩුව හා දකුණෙන් දෙවිනුවරත්, නැගෙනහිරින් මඩකලපුව හා බටහිරින් කොළඹත්, ශ්‍රී ලංකාවට මායිම් වෙයි. ත්‍රස්තවාදීන් නැත් කරන්නේ ඊලාම් රාජ්‍යය යැයි ඔවුන් කියා ගන්නා ප්‍රදේශයේ සීමාව වෙඩි උණ්ඩයේ බලයෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ හදවත දක්වා දීර්ඝ කිරීමටයි. දේශසීමාව අප විසින් පාලනය නොකළහොත් එය අප ගිලගනු ඇත. මේ දේශසීමාව විසින් අප ජය ගැනීමට පළමු අප විසින් එම දේශසීමාව ජයගැනීම අපේ අරමුණයි.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

අප සතු සියලුම සම්පත් යොද ත්‍රස්තවාදය මුලිනුපුටා දැමීමට අපට සිදුවී තිබෙනවා. සංවර්ධනය, සමාජ හා ආර්ථික සුබසාධක කටයුතු නවත්වා හෝ මෙම කටයුත්ත කිරීමට අපට සිදු වෙනවා. මෙම කාර්යය සපුරා ලීම සඳහා එක් ජාතියක් වශයෙන්, එක් ජනතාවක් වශයෙන් එක්සත්ව, එක්සිත්ව අප සියලු දෙනාම තීරණයක් ගනිමු.

මේ රටේ පරමාධිපත්‍යය ඇති ව්‍යවස්ථාදායකය වශයෙන් මේ පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතර භාවයට මගේ ඇපකැපවීම සහතික කරමින් මගේ කතාව අවසන් කිරීමට මම කැමතියි.

මේ රටේ සාමකාමී සහ ව්‍යවස්ථානුකූල අනාගතයේ අවසාන තීරණකරුවන් වන්නේ මහජනතාව පමණක් බව, සියලුම වර්ගවලට, සියලුම ආගම්වලට අයත්වූද, දුප්පත් හෝ පොහොසත් වූ ද, පිරිමි හෝ ගැහැණු වූ ද, ඡන්දදායකයන් පමණක් බව, මෙම සම්භාවනීය සභාවේ අසුන්ගෙන සිටින ජනතා නියෝජිතයන් බව, මම අවධාරණයෙන් ප්‍රකාශ කරනවා. වෙනත් කිසිම කෙනෙකුට පෞද්ගලිකව හෝ කණ්ඩායමක් වශයෙන් හෝ මෙම තත්ත්වය උදුරා ගත නොහැකි ය. එසේ උදුරා ගැනීමකට ඉඩ තබන්නේත් නැහැ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටක රජයේ යෝජනාවන් ප්‍රසිද්ධියේ හෝ පෞද්ගලික වාදවිවාදවලට භාජනය කිරීමට පුළුවනි. ලිපිලේඛන මගින් හෝ කතාබහ මගින් හා නීත්‍යනුකූල අනිකුත් ක්‍රියා මගින් ඒවාට විරුද්ධත්වය දැක්වීමට ද පුළුවනි. ඉන් ඔබ්බට වෙනත් කිසිවක් කළ නොහැකියි. මෙම අදහස මමත් මගේ රජයත් අනුමත කරනවා. එසේම මෙම පාර්ලිමේන්තුවේ සියලුම මන්ත්‍රීවරුන් ද එය අනුමත කරන බව මගේ ඒකාන්ත විශ්වාසයයි.

1986 පෙබරවාරි 20 වනද ජනාධිපතිතුමා විසින් පාර්ලිමේන්තුව අමතා කළ කථාවේ උපුටනයක්

1984 සර්ව පාක්ෂික සම්මේලනයට පසු 1985 ජූනි, ජූලි, අගෝස්තු මාසවලදී නවදිල්ලියේ සහ භූතානයේ තිම්පු නගරයේදී පැවති සාකච්ඡා මගින් දේශපාලනමය විසඳුමකට එළඹීම සඳහා දැරූ ප්‍රයත්න

1985 ජූනි මස නවදිල්ලියේ දී

සාකච්ඡා බිඳ වැටුණු නමුත් ශ්‍රී ලංකා රජය මෙම ප්‍රශ්නයට දේශපාලනමය විසඳුම් සෙවීමෙහිලා දැරූ ප්‍රයත්න අත්හැර දැමූවේ නැහැ. මෙහිලා ගන්නා ලද ඉතා වැදගත් පියවරක් වූයේ ශ්‍රී ලංකාවේ යෝග්‍ය ඒකක වලට ව්‍යවස්ථාදායක හා විධායක බලතල පැවරීම පිළිබඳ නීතිමය හා ව්‍යවස්ථාමය කරුණු ගැන සාකච්ඡා කිරීම පිණිස ඉන්දියාවේ නීතිපති ශ්‍රී කේ. පරාසරන් මහතා හමුවීමට ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් නීතිඥයින්ගෙන් සහ නීතිවේදීන්ගෙන් සමන්විත ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසක් 1985 ජූනි මාසයේ දී ඉන්දියාවට යැවීමට රජය ගත් තීරණයයි. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දෙවැනි වගන්තිය අනුව ශ්‍රී ලංකාව ඒකීය රාජ්‍යයක්ය යන්නත් එහි තුන්වැනි වගන්තිය අනුව පරමාධිපත්‍යය ජනතාව කෙරෙහි පිහිටා ඇති අතර එය අත්හල නොහැකිය යන්නත් කෙරෙහි නිසි සැලකිල්ල දක්වමින් විවිධ නීතිමය හා ව්‍යවස්ථාමය කරුණු පිළිබඳ පූර්ණ හා අවංක සාකච්ඡාවන් එහිදී පැවැත්වූවා. එම සාකච්ඡා පිළිබඳ වාර්තාවක් සහ එකඟත්වයට පැමිණි කරුණු දෙරටේ රාජ්‍ය නායකයන් දෙදෙනා වෙත ඉදිරිපත් කළා.

1985 ජූලි සහ අගෝස්තු මාසවල තිම්පු නුවරදී

මේ ප්‍රශ්නයට දේශපාලනමය විසඳුමක් සෙවීම ශ්‍රී ලංකා රජයේ පරම චේතනාව වුනා. ඉන්දිය රජයේ කාරුණික සහයෝගය ඇතිව සංවිධානය කරන ලදුව ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් සමග 1985 ජූලි 8 වැනිද සිට 1985 ජූලි 13 වැනිද දක්වාත් නැවත 1985 අගෝස්තු 12 වැනි දින සිට 1985 අගෝස්තු 17 වැනිද දක්වාත් භූතානයේ තිම්පු නුවරදී පැවති සාකච්ඡා දෙකේදී විසඳුමකට එළඹීමේ හැකියාව ගැන සොයා බැලීම සඳහා පූර්ණ බලතල සහිත නියෝජිතයින් යැවීමෙන් කවර ස්වෛරී රාජ්‍යයක් හෝ මෙතෙක් නොගත් විරූ පියවරක් ගැනීමට ශ්‍රී ලංකාව පෙළඹුනේද, මේ ප්‍රශ්නයට සාමකාමී විසඳුමක් සොයා ගැනීම ශ්‍රී ලංකාවේ බලවත් අභිලාෂය වූ නිසයි.

එහෙත්, මේ සාකච්ඡාවලට සහභාගි වූ ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණවත් අනෙක් කණ්ඩායම්වත් ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ඔවුන් වෙත ඉදිරිපත් කරන ලද යෝජනා අතුරෙන් කවරක් ගැන හෝ සාකච්ඡා කිරීමට එතරම් කැමැත්තක් දැක්වූයේ

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

නැහැ. ඔවුන් අවසානයේදී කලේ රජය ඉදිරිපත් කල යෝජනා මුළුමණින්ම ප්‍රතික්ෂේප කොට, ඔවුන්ගේ ඊනියා " ප්‍රධාන මූලධර්මවලට " අනුකූල වන අළුත් යෝජනා ඉදිරිපත් කරන ලෙස ශ්‍රී ලංකා රජයට ආරාධනා කිරීමයි. මෙම " ප්‍රධාන මූලධර්ම " ඊළම් සඳහා වූ ඉල්ලීමම නැවත ඉදිරිපත් කිරීමක්.

1985 ජූලි 13 වැනි දින ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් හය විසින් ඔවුන්ගේ කටයුතු වලට පදනම කරගත් " මූලධර්ම හතර " පිළිබඳ ප්‍රකාශයක් කළා. ඊට පිළිතුරු වශයෙන් ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ නායක ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතා, ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් සඳහන් කල මූලධර්ම හතර පිළිබඳ ප්‍රකාශයක් 1985 අගෝස්තු 12 වැනි දින නිකුත් කළා. එය මම සභාගත කරනවා.

ද්‍රවිඩ ජාතිකයන් වෙනම ජාතියක් වශයෙන් පිළිගැනීම ; ඔවුන් සඳහා වෙනම මව්බිමක් සහ ස්වෛරී භාවය ; සහ වෙනම රාජ්‍යයක් සඳහා කරන ඉල්ලීම නැවත ස්ථිර කිරීම වශයෙන් උතුරු හා නැගෙනහිර පළාත් ඒකාබද්ධ කිරීම යන මේ කරුණු සාකච්ඡාවට භාජන කල නොහැකි බව හා ඒවා ශ්‍රී ලංකා රජයට පිළිගත නොහැකි බවත් ඔහු එහි සඳහන් කළා.

සහභාගී ක්‍රමයේ රජයක් මගින් ජාතික උප ඒකක ඇති කිරීම පිළිබඳ සැලැස්මක්ද ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිස අගෝස්තු 16 වැනි දින ඉදිරිපත් කළා. එහෙත් සාකච්ඡා කිරීමට සහ එකඟවීමට හැකි කොටස් එහි තිබූ නමුත් ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් මේ සැලැස්මද සලකා බැලූවේ නැහැ. ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ මෙහිදී අනෙක් කණ්ඩායම් හා එක්ව ශ්‍රී ලංකා රජය සටන් නැවැත්වීමේ ගිවිසුම කඩ කල බැව් පවසමින් සභාවෙන් ඉවත්ව ගොස්, සාකච්ඡාවලට සහභාගීවීම ද ප්‍රතික්ෂේප කළා. සාකච්ඡා මෙසේ බිඳ වැටී තිබියදී පවා ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම් නැවතත් සාකච්ඡා සභාව වෙත ගෙන්වා ගැනීමෙන් සාමකාමී විසඳුමකට එළඹීමට ගත් උත්සාහය නැවත පණගැන්වීමේ බලාපොරොත්තුවෙන් ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිස දවස් කීපයක් තිම්පු නගරයේ රැඳී සිටියා.

1985 අගෝස්තු මස නවදිල්ලියේදී

ඊට පසු, ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ නායක ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතා ඉන්දිය අගමැතිවරයා හමුවීමට නවදිල්ලිය බලා ගිය අතර, සෙසු නියෝජිතයෝ ශ්‍රී ලංකාවට ආපසු පැමිණීමේ අදහසින් බොම්බායට ගියා. ඉන්දිය අගමැතිවරයා සමග සාකච්ඡා කිරීමෙන් පසු, එතුමාගේ ඉල්ලීම ඉටු කිරීම පිණිස ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ නායකයා තම සෙසු සාමාජිකයන් බොම්බායෙන් ආපසු කැඳවූ අතර ඔව්හු අගෝස්තු 30 වැනි ද තෙක් නවදිල්ලියේදී ඉන්දිය නිලධාරීන් සමග සාකච්ඡා පැවැත්වූවා. එහිදී සම්මුතියකට හා එකගත්වයකට එළඹීම පිළිබඳ කෙටුම්පත් කොන්දේසි මාලාවට ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ ලේකම්වරයා සහ ඉන්දියාවේ විදේශ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශයේ නියෝජ්‍ය ලේකම් රන්ජන් මතායි මහතා අත්සන් කළා. ඉන්පසු ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ නායකයා නැවත ඉන්දිය අගමැතිවරයා හමුවී සිය සාකච්ඡාවේදී ගත් තීරණ එතුමාට දැනුම් දුන්නා.

මේ කතා බහ අවසන් වීමෙන් පසු, ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතාගේ නවදිල්ලි ගමන ගැන පහත සඳහන් පුවත්පත් නිවේදනය ඉන්දිය විදේශ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශය 1985 අගෝස්තු 31 දින නිකුත් කළා :

ඉන්දියාවේ විදේශ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශය 1985.08.31 දින නිකුත් කළ පුවත්පත් නිවේදනය :

" තිම්පු සාකච්ඡාවලට පැමිණි ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ නායක ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතා ආපසු කොළඹ බලා යන අතරතුර, ඉන්දිය රජයේ ආරාධනය පිට නවදිල්ලියේ නැවතුණේය. අගෝස්තු 23 වැනිද සිට 31 වැනි ද දක්වා ආචාර්ය ජයවර්ධන මහතා නවදිල්ලියේ සිටියේය. එසේ නැවතී සිටි කාලය තුළ ඔහු දෙවතාවක් අගමැතිවරයා හමුවිය.

ආචාර්ය ජයවර්ධන මහතා විදේශ කටයුතු පිළිබඳ ලේකම් රොමේෂ් බන්දරි මහතා සමග විස්තරාත්මකවූත් වැඩදායකවූත් සාකච්ඡා පැවැත්විය.

වැදගත්වූද අදාලවූද සියලුම කරුණු අළලා අංග සම්පූර්ණ වාර්තාවක් පිළියෙළ කර තිබේ. මේ සවිස්තර කෙටුම්පත, අදාළ පාර්ශ්වකරුවන්ට අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකඟ විය හැකි සම්මුතියක් ඇති කර ගැනීම උදෙසා පැවැත්වෙන සාකච්ඡා සඳහා පදනමක් වශයෙන් යොදා ගත හැකිය. "

එම කෙටුම්පත් සම්මුතියේ සඳහන් වූ ඇතැම් කරුණු තවදුරටත් විස්තර වශයෙන් දැක්වීම අවශ්‍ය බව නියෝජිත පිරිස ශ්‍රී ලංකාවට පෙරලා පැමිණීමෙන් පසු පෙනී ගියා. ඒ නිසා ශ්‍රී ලංකා මහ කොමසාරිස්වරයාත් ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිසේ සාමාජිකයන් තිදෙනාත් සැප්තැම්බර් 10 වැනි ද සිට 13 වැනිද දක්වා ඉන්දිය විදේශ කටයුතු අමාත්‍යාංශයේ උසස් නිලධාරීන් සමග නවදිල්ලියේදී ඒ පිළිබඳ සාකච්ඡා පැවැත්වූවා. මේ සාකච්ඡා අවසානයේදී, ඉන්දිය විදේශ කටයුතු අමාත්‍යාංශය පහත සඳහන් පුවත්පත් නිවේදනය නිකුත් කළා.

ඉන්දියාවේ විදේශ කටයුතු අමාත්‍යාංශය 1985. 09. 13 වැනි දින නිකුත් කළ පුවත්පත් නිවේදනය :

" ශ්‍රී ලංකාවෙන් පැමිණි ත්‍රිපුද්ගල නියෝජිත පිරිස සහ ශ්‍රී ලංකා මහ කොමසාරිස්වරයා සැප්තැම්බර් 10 වැනිද සිට 13 වැනිද දක්වා විදේශ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ නිලධාරීන් සමඟ දීර්ඝ සාකච්ඡා පැවැත්වූහ. ඔව්හු විදේශ ලේකම්වරයාද හමුවූහ.

කලින් වතාවේ ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතා නවදිල්ලියට පැමිණි අවස්ථාවේ සකස් කරන ලද වාර්තාවේ සඳහන් වූ ඇතැම් කරුණු විස්තර සහිතව පැහැදිලි කිරීම් වස් ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිස කරුණු ඉදිරිපත් කළහ. වාර්තාවේ අඩංගු වූ ඇතැම් යෝජනා ක්‍රියාත්මක කෙරෙන ආකාරය ගැන යම් යම් සාධක හා ගණන් හිලව් පිළිබඳ විස්තර ද ඔවුහු ඉදිරිපත් කළහ. ආචාර්ය එච්. ඩබ්ලිව්. ජයවර්ධන මහතා මෙහි පැමිණි කාලය තුළ සකස් කරන ලද වාර්තාව අදාළ

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

පාර්ශ්වකරුවන්ට අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකඟවිය හැකි සම්මුතියක් ඇතිකර ගැනීම උදෙසා තවදුරටත් පැවැත්වෙන සාකච්ඡා සඳහා පදනමක් වශයෙන් යොදගත හැකි බව යළි ඔප්පු කළයුතුව ඇත."

මෙම ප්‍රශ්නවලට විසඳුමක් ලබාගැනීමේ අදහසින් ඉදිරිකාලය තුළ කෙරෙන සාකච්ඡා ඉහත සඳහන් කළ සම්මුතිය හා එකඟත්වය ඇතිකර ගැනීම පිළිබඳ කෙටුම්පත් කොන්දේසි මාලාව පදනම් කරගෙන පැවැත්වෙනු ඇතැයි යන සම්පූර්ණ බලාපොරොත්තුව ඇතිව ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිස ආපසු ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණියා. ඉදිරි කාලයේ පැවැත්වෙන හැම සාකච්ජාවලටම තිම්පු හා නවදිල්ලි සාකච්ජාවලදී එළඹුණු එම සම්මුතිය පදනම් විය යුතුව තිබුණා. එසේ පැවැත්වෙන සාකච්ජාවලදී, කලින් සඳහන් කරන ලද මූලධර්ම හතර කවර ආකාරයකින් හෝ නැවත සාකච්ජාවට භාජනය නොවිය යුතුයයි තීරණය කර තිබුණා. ඉන්දීය හා ශ්‍රී ලංකා යන රාජ්‍ය දෙකේම එකඟත්වයේ පදනම වූයේ මෙයයි.

ශ්‍රී ලංකාවේ සිටින ඉන්දීය සම්භවය සහිත පුද්ගලයන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මෙම කණ්ඩායම සමඟ සාකච්ජා කළ යුතු කරුණක් නොවේ. එය අදාල පුද්ගලයන්ද ඉන්දීය රජය හා ශ්‍රී ලංකා රජයද අතරේ විසඳාගත යුතුව ඇති කරුණක්.

මෙම සම්මුතිය හා එකඟත්වය ඇති කර ගැනීම පිළිබඳ කොන්දේසි මාලාව ඉන්දීය රජය විසින් ද්‍රවිඩ කණ්ඩායම්වල නියෝජිතයන් වෙත ඉදිරිපත් කිරීමට නියමිතව තිබුණා. එහෙත් එම කණ්ඩායම් තීරණයකට එළඹීමට කිසි කැමැත්තක් දක්වා නැති නිසා ශ්‍රී ලංකා නියෝජිත පිරිස් සහ ඉන්දීය රජයේ නියෝජිතයන් දැරූ සියළුම උත්සාහයන් අසාර්ථක උනා. මේ අනුව දේශපාලන විසඳුමකට එළඹීමට ශ්‍රී ලංකා රජය ප්‍රයත්න දැරුවේ නැතැයි පැවසීම සාවද්‍යයි.

ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ 1985 දෙසැම්බර් 1 වන දින දරන සන්දේශය :

මාස 3කටත් වැඩි කාලයක් ගත වූ පසු එනම්, 1985 දෙසැම්බර් 1 වැනි දින ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණ ඉන්දියා අගමැති ශ්‍රී රජීව් ගාන්ධි වෙත යවන ලද සන්දේශයක් මගින් යෝජනා ඉදිරිපත් කළා. සම්මුතිය හා එකඟත්වය ඇති කර ගැනීම පිළිබඳ කොන්දේසි මාලාව ගැන සාකච්ජා කිරීමට ගත් කිසිදු උත්සාහයක් එම යෝජනාවල අල්පමාත්‍ර වශයෙන් හෝ සඳහන්ව තිබුණේ නැහැ. මේ යෝජනා ශ්‍රී ලංකා රජය වෙත එව්වා. එම යෝජනා මම සභාගත කරනවා. එම යෝජනා පිළිබඳ රජයේ අදහස් 1986 ජනවාරි මස 30 වැනි දින නවදිල්ලියට යැව්වා. ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ යෝජනා පිළිබඳ සම්පූර්ණ විමසා බැලීමක් එහි අඩංගු වුනා. එය මම සභාගත කරනවා.

ද්‍රවිඩ එක්සත් විමුක්ති පෙරමුණේ මෙම යෝජනා කලින් සඳහන් කළ ඉන්දීය රජය සමඟ එකතු වී සකස් කොට නිරාකරණය කරගත් සම්මුතිය හා එකඟත්වය ඇති කර ගැනීමේ කෙටුම්පත් කොන්දේසි මාලාවට ඉඳුරාම විරුද්ධ ඒවා වුනා.

අනාගතයේදී මේ පිළිබඳව කෙරෙන සාකච්ජා, 1985 අගෝස්තු 30 වැනි දින නවදිල්ලියේදී අත්සන් කරන ලද සම්මුතිය හා එකඟත්වය ඇති කර ගැනීම පිළිබඳ කෙටුම්පත් කොන්දේසි මාලාව පදනම් කරගෙන පැවැත්විය යුතු වෙයි.

ක්‍රියාත්මක කිරීමේ කොන්දේසි

කවර ගිවිසුමක් වුව ද මුළුමනින් ක්‍රියාත්මක කිරීම සිදු කෙරෙන්නේ පහත දක්වෙන කරුණු පිළිපැදිය යුතුය යන කොන්දේසි මත බව ඒත්තු ගියා.

(1) ශ්‍රී ලංකා රජය සමග දැනට ඇති ආරාවුලට සම්බන්ධ සියළුම පුද්ගලයින් ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙහි සහ විශේෂයෙන් රාජ්‍ය භාෂාව, ජාතික භාෂා, ජාතික කොඩිය සහ ජාතික ගීය යන මේවාට අදාළ විධිවිධානයන්හි වලංගුභාවය පිළිගෙන වෙනම ඊලාම් රාජ්‍යයක් සඳහා කරන ඉල්ලීම අත්හැර දැමිය යුතු ය.

(2) ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා සහ නීතිවිරෝධී වූ ක්‍රියාවල යෙදී සිටින සියළුම සටන්කාරී කණ්ඩායම් හා පුද්ගලයන් එකී ක්‍රියාවලින් වැළකී සිටිය යුතු ය. මින් ඉදිරියට ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා අත්හැර දමා ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවල යෙදී සිටින ස්වකීය බලඇණි සහ කණ්ඩායම් විසුරුවා හළ යුතු ය. ශ්‍රී ලංකාවේත් විදේශවලත් තිබෙන යුද පුහුණු කඳවුරු වසා දමා රටේ සාමය හා යථා තත්ත්වය යළි ඇති කිරීමේ කටයුතුවලට පොදුවේ උදව් දිය යුතු ය.

(3) අවි ආයුධ, වෙඩි බෙහෙත් හා වෙනත් යුද්ධෝපකරණ අනවසරයෙන් තමන් සන්තකයේ තබාගෙන සිටින සියලුම පුද්ගලයින් විසින්, ඒවා ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් නියම කරනු ලබන බලධාරීන්ට එක් මසක් ඇතුළත භාර දිය යුතු ය.

(4) රට සාමාන්‍ය තත්ත්වයට පත් කිරීමේ කාර්යයේ එක් කොටසක් හැටියට අදාළ ප්‍රදේශවල ආරක්ෂක හමුදවල කටයුතු ක්‍රමයෙන් අඩුකොට හදිසි අවස්ථාව ඉවත් කරනු ලැබේ.

(5) ඉහත (2) හා (3) ඡේදවල සඳහන් කටයුතු අවසන් වූ වහාම, පහත සඳහන් පියවරවල් ගැනීමට ශ්‍රී ලංකා රජය වගබලා ගනු ඇත :

- (අ) 1983 ජූලි සිට 1985 අගෝස්තු දක්වා කාලය තුළ ජනවාර්ගික කලබලවලට අදළ වැරදි සම්බන්ධ පරීක්ෂණවලට භාජනව ඇති පුද්ගලයින්ට විරුද්ධව නඩු පැවරීම් සහ යම්කිසි උසාවියක් ඉදිරියේ පවරා ඇති නඩු ඉල්ලා අස්කර ගනු ඇත.
- (ආ) එබඳු වරදවලට වැරදිකරුවන් වී සිටින පුද්ගලයින්ට සමාව දී මුදහරිනු ඇත.
- (ඇ) එබඳු කිසිම වරදක් සම්බන්ධයෙන් අළුතින් නඩු පැවරීම් කිසිවක් නොකෙරෙනු ඇත.

(6) අදළ ප්‍රදේශවල සිවිල් පාලන කටයුතු හා නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ කටයුතු විධිමත්ව හා ක්‍රමානුකූලව පවත්වාගෙන යාම සඳහා අවශ්‍ය තත්ත්වයන් ඇති කිරීමට, වත්මන් ආරාවුලට සම්බන්ධ පුද්ගලයන් විසින් බාධා නොකළ යුතු ය.

(7) ශ්‍රී ලංකාවේ හෝ විදේශවල සිටින සියලුම අනාථයන් ඔවුන්ගේ මුල් වාසභූමි කරා ආපසු යවා ඒවායේ නැවත පදිංචි කරවීම සඳහා අවශ්‍ය තත්ත්වයන් ඇති කිරීමේදී වත්මන් ආරාවුලට සම්බන්ධ පුද්ගලයන් විසින් ඊට බාධා නොකළ යුතුය.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

(8) මෙම ගිවිසුම ක්‍රියාත්මක වීමත් සමගම ශ්‍රී ලංකාව තුළ පවත්නා සියලුම ආකාරයේ ත්‍රස්තවාදී සහ සටන්කාරී ක්‍රියා මුලිනුපුටා දැමීමට අවශ්‍ය පියවරවල් ගැනීම ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ආරම්භ කරනු ඇත.

(9) ඉහත (2) හා (3) ඡේදවල දක්වා ඇති කොන්දේසි නිසි පරිදි පිළිපදින බවට වගබලා ගැනීම සඳහා යෝග්‍ය කාර්‍ය සංවිධානයක් රජය විසින් ඇති කරනු ඇත.

අවසාන නිගමනය

මේ ප්‍රශ්නය නිසා පැනනැඟී ඇති දේශපාලනමය ගැටළුවලට දේශපාලනමය විසඳුමක් ලබා ගැනීමෙහිලා මගේ රජයත් මමත් හැකි සෑම උත්සාහයක්ම ගත්තා. මේ ප්‍රශ්න ගැන සාකච්ඡා කිරීම සඳහා රැස්වීම් සංවිධානය කිරීමේදී අපට උදව් දුන් ඉන්දියාවේ අගමැතිවරුන්ට සහ රජයන්ට, විශේෂයෙන් රජීව් ගාන්ධි අගමැතිතුමාට සහ එතුමාගේ නියෝජිතයන්ට, අපේ ස්තුතිය පිරිනැමීමට මම කැමතියි. මේ ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් සෙවීමේදී අපට බැහැර නොවිය හැකි යම් යම් මූලධර්ම තිබෙනවා. අපට ශ්‍රී ලංකාවේ ඒකීයභාවය පාවා දිය නොහැකියි. ඒ ආකාරයෙන්ම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආයතන; කවර හෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය සහ පාලනමය විසඳුම්වලදී පළාත් ඒකාබද්ධ නොකිරීම; පුද්ගලයෙකුගේ ජාතිය, ආගම හෝ කුලය කුමක් වුවද මුළු දිවයිනම තම මවුබිම වශයෙන් සැලකීමට සෑම රටවැසියකුම සතු අයිතිය; අධ්‍යාපනය හා රැකීරක්ෂා ලබා ගැනීමේදී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය, දේශපාලනමය හා සමාජයීය වශයෙන් එක සමාන අයිතිවාසිකම් භුක්ති විඳීම යන මේවාද උල්ලංඝනය කළ නොහැකියි.

බලතල නියම වශයෙන් පවරා දීමේ නියමයන් ගැන රජය එකඟත්වයට එළඹි පසු ප්‍රාන්ත/දිසා සභා ඇති කිරීම සඳහා අවශ්‍ය නීති පාර්ලිමේන්තුව වෙත ඉදිරිපත් කිරීමට අපි එකඟ වී සිටිනවා. පළාතේ උසස්ම මණ්ඩලය වන ඒ එක් එක් සභාවේ ප්‍රධාන විධායකයා වන්නේ බහුතර ඡන්දයෙන් තේරෙන පක්ෂයේ නායකයා යි. ඔහුට සිය බල ප්‍රදේශය තුළ ඇමතිවරයකුගේ බලතල පැවරේ.

කොළඹ, නවදිල්ලිය හා තිම්පු යන ස්ථානවල මේ ආකාරයේ සාකච්ඡා පැවැත්වෙමින් තිබියදී ආරක්ෂක හමුදාවන්ට සහ හැම ජාතියකටම මෙන්ම ස්ත්‍රී පුරුෂ දෙපක්ෂයටම අයත් සාමාන්‍ය ජනයාට එරෙහිව මිනීමැරීම්, ගෙවල් ගිනි තැබීම්, ස්ත්‍රී දූෂණ ඇතුළත් ත්‍රස්තවාදී ව්‍යාපාරයන් නොකඩවා කෙරීගෙන ගියා. තුවාල කිරීම්, පීඩා කිරීම් හා විනාශ කිරීම් පිළිබඳ සංඛ්‍යාලේඛන මසක් පාසා පාර්ලිමේන්තුව වෙත ඉදිරිපත් කරනවා. කුමන හෝ දේශපාලන විසඳුමක් සම්පූර්ණ කොට ක්‍රියාත්මක කළ හැකිවීමට කලින්, නීතිවිරෝධීව තබාගෙන ඇති අවි ආයුධ භාර දෙන ලෙසත් යුද කටයුතු පුහුණු කිරීමේ කඳවුරු වසා දමන ලෙසත් රටේ නීතිරීතිවලට විරුද්ධ වන හැම ආකාරයේම ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා නවත්වන ලෙසත් නියම කිරීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාජ්‍යයන් සතු අත්හළ නොහැකි අයිතියක් යැයි අපි විශ්වාස කරනවා.

ශ්‍රී ලංකා රජය අනුගමනය කරන ධර්මතාවයත් ඉන්දියාවේ නිදහසේ සහ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ නිර්මාතෘවරයන් අනුගමනය කළ ධර්මතාවයත් අවිහිංසාවයි. දේශපාලනමය පරමාර්ථ මුදුන්පත් කර ගැනීම සඳහා හිංසාව යොදා

ගැනීම ශ්‍රේෂ්ඨ භාරත පුත්‍රයන් දේශනා කළ ගුණ ධර්මවලට සහමුලින්ම විරුද්ධයි. විශේෂයෙන් බුදුන් වහන්සේගේත් මහත්මා ගාන්ධිගේත් ඉගැන්වීම් හිංසාවට ඉඳුරාම විරුද්ධයි. ශ්‍රී ලංකාවාසී අපි මේ උතුම් ගුණධර්ම අනුගමනය කිරීමට උත්සාහ දරනවා.

අපට හිංසාවට එකඟවීමට කිසිසේත් බැහැ. දේශපාලන අරමුණු මුදුන්පමුණුවා ගැනීම සඳහා කටයුතු කරගෙන යැමේදී යොදා ගන්නා කවර උද්ඝෝෂණ මාර්ගයක් වුනත් හිංසාවෙන් තොර විය යුතු අතර බුද්ධාගමට අනුකූලවූත් ගාන්ධිතුමා විසින් අනුගමනය කරන ලද්දවූත් සත්‍යක්‍රියා සහ සත්‍යග්‍රහ මාර්ගයන් අනුව විය යුතු යි. දේශපාලනමය එකඟත්වයක් ඇතත් නැතත් ඒ හේතුකොටගෙන මේ උදාර ධර්මතා පිළිගැනීමේ අවශ්‍යතාව කිසිසේත් හීන වන්නේ නැහැ.

තමිල්නාඩු දේශයේ සිටින ශ්‍රී ලංකා ත්‍රස්තවාදීන් සම්බන්ධයෙන් තමිල්නාඩුවට කැමති විදියට කටයුතු කිරීමට ඉඩ නුදුන්නොත් ඉන්දියාවේ එක්සත්භාවයට තමිල්නාඩුව බාධා කිරීමට ඉඩ ඇති බව කියනවා.

ඉන්දියාවේ ඒකීයභාවය සහ ශ්‍රී ලංකාවේ ඒකීයභාවය විටින් විට වෙනස්වන අන්දමේ එකක්. අප රටවල වාර්තාගත ඉතිහාසය තුළ මේ රටවල් එක්සත් රටවල් වශයෙන් පැවතුනාට වැඩි කාලයක් බෙදී ගිය ජාතීන් වශයෙන් පැවතී තිබෙනවා. එහෙත් ලෝකයටම පොදු සදනතික දායාදයක් භාරතයෙන් ලැබුණා. මේ ශ්‍රේෂ්ඨ දායාදය අල්ප වශයෙන් හෝ භුක්ති විඳීමට අපට ද හැකිවන පරිදි එහි ජායා මාත්‍රයක් හෝ අප රටටත් ලැබීම ගැන ශ්‍රී ලංකාවාසී අපි ආඩම්බර වෙනවා. ඒ දායාදය අනාදිමත් කාලයක සිට හින්දු, වේද, වේදංගවලින් සහ භගවත් ගීතයෙන් ද, බුද්ධ ධර්මයෙන්ද, ක්‍රිස්තියානි ධර්ම ග්‍රන්ථවලින් ද, මුස්ලිම් කුරානයෙන්ද අපට ලැබී ඇති අවිහිංසාව පිළිබඳ දායාදයයි. මහත්මා ගාන්ධිතුමා සිය ජීවිත කාලය තුළම මේ උසස් ගුණාංගවල මූර්තියක් වුනා. සත්‍යය හා මෛත්‍රිය හරය කොට ගත් එතුමාගේ ජීවිතය අනෙක් අයට ද ඒ මාර්ගයේම ගමන් කිරීමට විශාල ආභාශයක් වුනා.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

1984 பெப்புருவரி 23 ஆம் தேதி சனாதிபதி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு ஆற்றிய உரையின் பிரித்தெடுப்பு

எனவே, இதனையொத்த அரசியல், சமுதாய முக்கியத்துவமுடைய ஒரு விடயம் பற்றி, அதாவது 1920 ஆம் தொடர் ஆண்டுகளிலிருந்து சிங்களவருக்கும் நமது நாட்டின் தமிழ்ப் பிரசைகள் சிலருக்குமிடையே தோன்றிய இனப் பகைமைகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறலாமென நினைக்கின்றேன்.

இவ்விரு சாராருக்குமிடையே வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்திய வருடங்களைப் பற்றி அடையாளமிட்டுக் காட்டுகின்றேன்.

1921 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம், படித்த இலங்கையருக்கென ஓர் ஆசனத்தை உருவாக்கி, அதற்காகத் தீவளாவிய அடிப்படையிலே ஒரு தேர்தலை நடத்தியது. அத்தேர்தலிலே பொன்னம்பலம் இராமநாதன் (பின்னர் சேர்) அவர்கள், மாக்கஸ் பர்ணாந்து (பின்னர் சேர்) அவர்களைத் தோற்கடித்துத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். என் தந்தையாரும் அவர் தம் சகோதரர்களும் இராமநாதனைத் தேர்தலுக்கு நிற்கவைத்து, அவருடைய பிரதான ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்.

இராமநாதன் 1915 ஆம் ஆண்டுக் கலவரங்களின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் சிங்களவருக்கு அளப்பரும் சேவையாற்றி, அவர்களுடைய வீரராக விளங்கினார். அவர் பிரித்தானிய அரசாங்கத்திடமும் பாராளுமன்றத்திலும் அவர்களுடைய உரிமைக்காகப் போராடி இங்கிலாந்திலிருந்து நாடு திரும்பியபோது, சிங்களத் தலைவர்கள் துறைமுகத்திலிருந்து வாட் பிளேசிலுள்ள அவரது வீட்டுக்கு அவருடைய வண்டியை இழுத்துச் சென்றனர்.

1918 திசெம்பரில், சீர்திருத்தங்கள் கேட்டுப் போராடுவதற்காக அனைத்துச் சமூகத்தினரும் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசை அமைப்பதற்கு ஒன்று கூடினர். இராமநாதனின் சகோதரரான அருணாசலம் முதலாவது தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரையடுத்து ஜேம்ஸ் பீரிஸ் (பின்னர் சேர்) தலைவரானார். என் தந்தையார் காங்கிரசை அமைப்பதற்கான தீர்மானத்தை முன்மொழிய, ஈ. ரி. சில்வா அதனை வழிமொழிந்தார்.

1920 இல் சட்டசபை விரிவாக்கப்பட்டது. கொழும்பு நகர ஆசனத்துக்கு அருணாசலம் நியமிக்கப்படாமல் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் நியமிக்கப்பட்டார். இது காரணமாக, அருணாசலமும் பெருந்தொகையான தமிழர்களும் காங்கிரசை விட்டு விலகினர். 1946 இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (ஐ. தே. க.) அமைக்கப்படும் வரையில் சிங்கள அரசியல்வாதிகளுடன் அவர்கள் மீண்டும் சேர்ந்துகொள்ளவில்லை.

அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றி அறிக்கையிடுவதற்காக 1927 இல் டொனமூர் ஆணைக்குழுவினர் இலங்கை வந்த போது, திரு. ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலம் “ஐம்பதுக்கு ஐம்பது”, அதாவது சட்டசபையில் சமநிலையான பிரதிநிதித்துவம்

www.tamilarangam.net

வேண்டுமெனக் கோரினுர். அவர் சிங்களவருக்கு 50 ஆசனங்களும் ஏனைய எல்லாச் சமுதாயத்தினருக்கும் 50 ஆசனங்களும் வேண்டுமெனக் கேட்டார். இக்கோரிக்கை மறுக்கப்பட்டது. 1930 ஆம் தொடர் ஆண்டுகளிலும் இலங்கை சுதந்திரம் பெறும் வரையிலும், சட்டசபையில் முறையான சிங்கள, தமிழ் விகிதம் இருப்பது பற்றிய பிரச்சினை இந்த நாட்டில் மையமான அரசியல் வாதமாக இருந்து வந்தது.

1939 — 1945 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற உலகப் போர் காரணமாக இச்சச்சரவுகள் உயிரற்றுப் போயிருந்தன. 1936 இல் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்க சபை 1947 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் தொடர்ந்து செயற்பட்டது. திரு. பொன்னம்பலம் தமது தமிழ்க் காங்கிரசை நிறுவி, சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் முன்னிலையில் 1944 இல் "ஐம்பதுக்கு ஐம்பது" கோரிக்கையை வலியுறுத்தினுர் ; அது மீண்டும் மறுக்கப்பட்டது. சோல்பரி அரசியலமைப்பு 1945 நவம்பரில் அரசாங்க சபையில் 51 வாக்குகள் சாதகமாகவும் 3 வாக்குகள் பாதகமாகவும் பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அரசாங்க சபையின் தலைவரான திரு. டீ. எஸ். சேனநாயக்க, "காங்கிரசின் கோரிக்கையை வலியுறுத்தினுர் ; அது மீண்டும் மறுக்கப்பட்டு சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் தமக்கு எவ்வகையான தீங்கும் ஏற்படுமென அச்சங்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை எனும் உண்மையான உறுதிப்பாட்டை அச்சமூகத்தினருக்கு அளிக்கின்றேன்" என்று தமிழர்களுக்கு உறுதி கூறினுர். இலங்கைத் தமிழ் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் சோல்பரி அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வாக்களித்தனர். இரண்டு இந்தியத் தமிழரும் ஒரு சிங்களவரும் — அதாவது திரு. தகநாயக்கவும் எதிர்த்து வாக்களித்தனர். நானும் அவ்வமயம் அச்சபையில் இருந்து இப் பிரேரணைக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தேன். அந்தச் சபையைச் சேர்ந்த திரு. தகநாயக்கவும் நானுமே இன்று இப் பாராளுமன்றத்தில் இருக்கின்றேம்.

சோல்பரி அரசியலமைப்பு 1947 யூலையில் புகுத்தப்பட்டது. அதே ஆண்டில் செப்டம்பர் மாதம் தேர்தல்கள் நடைபெற்றன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி எல்லா சமூகத்தவர்களையும் உள்ளடக்கியிருந்ததுடன், பல கட்சிகளையும் அதாவது முக்கியமாகக் காங்கிரஸ், சிங்கள மகா சபை, முஸ்லிம் லீக், பின்னர் தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகளையும் கொண்டமைந்திருந்தது.

1948 பெப்ருவரி 4 ஆந் தேதி பொருத்தமான திருத்தங்களுடன் கூடிய சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் இலங்கை சுதந்திர நாடாகியது.

1956 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாகச் சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாக இருக்க வேண்டுமென்பதை அனைத்துக் கட்சிகளும் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தன. அரசாங்க சபையில் 1932 யில் திரு. ஜீ. கே. டபிள்யூ. பெரேரா, 1937 இல் திரு. பிலிப் குணவர்த்தன, 1944 இல் திரு. ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன ஆகியோர் தீர்மானங்களைப் பிரேரித்திருந்தனர். 1946 இல் என் தலைமையில் அரசாங்க சபைத் தெரிவுக் குழுவொன்று சிங்களமும் தமிழும் எவ்வாறு அரசகரும மொழிகளாக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றி அறிக்கையிட்டது.

1949 இல் இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டங்கள் பிறப்பிக்கப்பட்டதால், இப்பிரசைகளிற் பெருந் தொகையானேர் தம் குடியியல் உரிமைகளை இழந்தனர். தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. திரு. எஸ். ஜே. வீ. செல்வநாயகம் 1949 இல் சமஷ்டிக் கட்சியை நிறுவினுர். 1951 இல் நடைபெற்ற அதனுடைய முதலாவது ஆண்டுப் பேரவைக் கூட்டத்திலே தமிழ் அரசியல்வாதிகள் தமிழரை ஒரு தனிப்பட்ட இனமாக வரையறுத்தனர்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுமே பிளவுபட்டது. திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டீ. பண்டாரநாயக்க 1951 செப்டம்பரில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியை (ஸ்ரீ ல. சு. க.) நிறுவினுர். அக்கட்சியினர் சிங்களத்தையும் தமிழையும் அரசகரும மொழிகளாக ஏற்றுக்கொண்டதுடன், அரசாங்க நிருவாகம் சிங்களத்திலும் தமிழிலும் நடாத்தப்படவேண்டுமென்றும் கூறினர்.

1955 டிசெம்பரில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி "சிங்களம் மட்டும்" அரசகரும மொழியெனத் தனது மொழிக் கொள்கையை மாற்றியமைத்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 1956 பெப்ருவரியில் அதே கொள்கையைப் பின்பற்றியது. 1956 மே மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் ஐ. தே. க. தோற்கடிக்கப்பட்டது. திரு. பண்டாரநாயக்க தலைமையாக அமைந்த மக்கள் ஐக்கிய முன்னனி (எம். ஈ. பீ.) என்னும் ஒரு தேர்தல் முன்னணி, தேர்தலில் வெற்றி பெற்று அரசாங்கத்தை அமைத்தது.

1956 யூன் மாதம் 5 ஆம் தேதி. "சிங்களம் மட்டும்" சட்டமூலம் புகுத்தப்பட்டது. காலி முகத்திடலில் சமஷ்டிக் கட்சி எதிர்ப்புத் தெரிவித்தபோது, முதலாவது சிங்கள — தமிழ் கலவரங்கள் தோன்றின. பெருந் தொகையான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர் ; வீடுகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. சொத்துடைமைகள் அழிக்கப்பட்டன. இதுவே சிங்களவருக்கும் தமிழருக்குமிடையே நடைபெற்ற முதலாவது கலவரமாகும். இவ்வாருன கலவரங்கள் மீளவும் 1958 ஆம், 1977 ஆம், 1981 ஆம், 1983 ஆம் ஆண்டுளில் இடம் பெற்றன.

தமிழர்களின் கோரிக்கைகளை வழங்குவதற்காக, பிரதம அமைச்சர் பண்டாரநாயக்க 1957 ஏப்ரலில் தமிழின் நியாயமான உபயோகம் பற்றிய சட்டமூலத்தைப் புகுத்தியதுடன், 1957 யூலையில் பண்டாரநாயக்க — செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்திலும் கையெழுத்திட்டார். இந்த ஒப்பந்தம் பிரதேச சபைகள் நிறுவப்படுவதை ஒப்புக்கொண்டதுடன், மாகாண எல்லைகளுக்கு அப்பால் அச்சபைகள் இணைந்து கொள்வதையும் அனுமதித்தது. பின்னர் அவர் இவ்வொப்பந்தத்தை நிராகரித்தார்.

1965 மாச் மாதத்தில் திரு. டட்லி சேனுநாயக்க திரு. செல்வநாயகத்துடன் ஓர் ஒப்பந்தைச் செய்து, அதிற் கையெழுத்திட்டார். அதுவும் அமுலாக்கப்படவில்லை.

1960 — 1965 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் பிரதம அமைச்சராகவிருந்த திருமதி பண்டாரநாயக்க, முதலாவதாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு இராணுவத்தை அனுப்பி, அதனை முற்றுகையிட்டார். அவர் அது பற்றி சமஷ்டிக் கட்சியுடன் தானும் கலந்துரையாடவில்லை.

6–

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

ஒரு தனியான அரசு பற்றிய எண்ணம் முதலாவதாக 1960 இல் வெளிகாட்டப் பட்டது. பின்னர் 1964 ஆம் 1975 ஆம் ஆண்டுகளிலும் அக்கருத்து வெளியிடப்பட்டது. 1977 இல் தமிழ் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (த. ஐ. வி. மு.) பிரிந்து செல்வதைத் தமிழ் மக்களின் இலட்சியமாகக் கொண்டு நிறுவப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண மாநகர முதல்வரும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி உறுப்பினருமான திரு. துரையப்பா கொலை செய்யப்பட்டதன் வழி, 1975 இல் முதலாவது பயங்கரவாதச் செயல் இடம் பெற்றது. அது முதல் ஐ. தே. க., ஸ்ரீ ல. சு. க. ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த 13 உறுப்பினர்களையும், படைக்கலச் சேவைகளையும் பொலிசுச் சேவையையும் சேர்ந்த உறுப்பினர்களையும் பயங்கரவாதிகள் கொலை செய்துள்ளனர் ; தேர்தற் கூட்டங்களிலும் வாக்கெடுப்பு நிலையங்களிலும் குழப்பம் விளைவித்துள்ளனர் ; வடக்கு, கிழக்கு ஆகிய மாகாணங்களில் பல பகுதிகளிலே பற்பல கொலைச் செயல்களைப் புரிந்துள்ளனர்.

1983 யூலை 24 ஆந் தேதியிலிருந்து தொடங்கிய துரதிஷ்டமான கலவரங்கள், யூலை 23 ஆந் தேதி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே 13 இராணுவச் சேவையினர் கொலை செய்யப்பட்டதன் நேரடியான விளைவாகும்.

1983 யூலை 20 ஆந் தேதி அனைத்துக் கட்சிகள் மாநாடு ஒன்றுக்கு அழைப்பு விடுத்தேன். த. ஐ. வி. முன்னணியோ ஸ்ரீ ல. சு. கட்சியோ அதற்கு வராமையால், அதனாற் பயனேற்படவில்லை. யூலை 27 ஆந் தேதியன்று அம்மாநாட்டை மீளக் கூட்டுவிப்பதற்கு முயன்றபோதும், கலவரங்கள், அது நடைபெறமுடியாமல் தடுத்துவிட்டன.

1977 ஆம் ஆண்டு முதல் அரசாங்கம் தமிழை அரசியலமைப்பில் தேசிய மொழி ஆக்கியுள்ளது ; பல்கலைக்கழகங்களிற் சேர்வது தொடர்பான விதிகளைத் திருத்தி யமைத்துள்ளது ; அவ்விதிகள் தொடர்பான ஒருதலைச் சார்பான இன வேறு பாட்டை நீக்கியுள்ளது ; மேலும், அரசாங்க சேவைகளிற் சேர்வதும் பதவி உயர்வு பெறுவதும் தொடர்பான இனச் சலுகைகளை விதிக்கின்ற பிரமாணங்களையும் நீக்கியுள்ளது.

மாவட்ட சபைகள் உருவாக்கப்பட்டு, மாவட்ட அமைச்சர்கள் நியமிக்கப் பட்டுள்ளனர். த. ஐ. வி. மு. அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு இரண்டு வருடங்களாக அவற்றைச் செயற்படுத்தி, தேர்தல்களிற் போட்டியிட்டுள்ளது. அவற்றுக்குப் போதுமான அளவில் அதிகாரங்கள் வழங்கப்படாமையாலும் நிதிகள் ஒதுக்கப் படாமையாலும் த. ஐ. வி. மு. உறுப்பினர்கள் கடந்த வருடம் அச்சபைகளிலிருந்து விலகிக் கொண்டனர்.

இச்சம்பவங்கள் அனைத்தும் யூலை மாதக் கலவரங்களின்போது உக்கிரமான கட்டத்தையடைந்தன. இக்கலவரங்கள் இலங்கையின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் இடம்பெறுவிடினும், அவை நடைபெற்ற இடங்களிலெல்லாம் மூர்க்கத்தனமாக இடம்பெற்று, உயிர்களுக்கும் உடைமைகளுக்கும் அழிவையேற்படுத்தின.

உலகம் அனைத்தும் முற்றாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் யூலை மாதக் கலவரங்கள் நடைபெற்றன. தொலைக்காட்சியும், வானொலிப்பெட்டியும், அச்சுலகும், சர்வதேச பொதுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களும் இங்கு நடைபெற்றவை பற்றிய உண்மையானவையையும் பொய்யானவையையும்; நமக்குச் சாதகமானவையையும் பாதகமானவையையும் பரப்புவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இந்தியா, குறிப்பாகத் தமிழ்நாடு இக்கலவரங்கள் பற்றி விசேட அக்கறை காட்டியது. அந்நாட்டின் உள்ளூர் அரசியல் முக்கியமான பங்கையாற்றியது. அபிருத்தியடைந்த நாடுகளிலுள்ள தமிழ் மக்கள், தனியாகப் பிரிந்து செல்தல் பற்றிய பிரச்சனையையும் பயங்கரவாத இயக்கம் பற்றிய விடயத்தையும் ஒதுக்கி வைத்து, இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதன் அடிப்படையில் வெளிநாட்டு உதவியை நிறுத்தி விடும்படி கேட்டு இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு எதிராகத் தமது பிரசாரங்களை மேற்கொண்டனர்.

யூலை மாதம் நடைபெற்றவற்றினால் எழும் சர்வதேச விளைவுகள் தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கம் தனது கண்களை மூடி காதுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது.

நாட்டில் நிலவும் இனப் பிரச்சனைக்கு நெறிமுறையான தீர்வு காண்பதன் அவசியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் நாம், அதேவேளையில் பகைமையோ வன்செயல் களோ ஏற்படும் அளவில் அப்பிரச்சனை வளர்வதற்கு இடமளிக்க முடியாது.

இப்பொழுது கூட்டப்பட்டிருக்கும் அனைத்துக் கட்சிகள் மாநாடு, அங்கு பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ள அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒன்றாகக் கூடி, நெருக்கடி நிலையைத் தளர்த்துவதற்கும் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குமான வழிவகை களைப் பற்றி அமைதியாகக் கலந்துரையாடுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை வழங்கி யுள்ளது.

பயங்கரவாத இயக்கப் போராட்டம் உடன்பாடு ஏற்படுவதைக் கடினமாக்கி யுள்ளதென நான் கருதுகின்றேன். அவ்வியக்கத்தினர் ஒரு தீர்வினை விரும்புகிறார் களா என்பதனை அறிய அவாக்கொண்டுள்ளேன். ஒரு தீர்வினைக் காண்பதால் பயங்கரவாதம் அற்றுப்போய்விடும் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். வேறு சிலர், பயங்கரவாதம் முதலில் நீக்கப்பட்டாலொழிய எந்த ஒரு தீர்வைக் காண்பதும் சாத்தியமாகாது என்று கருதுகிறார்கள்.

துப்பாக்கிக் குண்டுகள் மூலம் தனியாகப் பிரிந்து செல்வதற்கு முயலும் அதிதீவிரவாதிகளை வடக்கிலுள்ள தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் திருப்திப்படுத்த வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறார்கள். தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதும் ஏனையோர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமெனத் தாங்கள் விரும்புவதுமான ஒரு தீர்வு, இயன்றவரையில், ஓர் ஐக்கிய இலங்கையினுள் பிரிந்திருத்தல் முறைமைக்கு நெருங்கியதொன்று என்பதனை அப்பிரதிநிதிகள் அதிதீவிரவாதிகளுக்கு உணர்த்துதல் வேண்டும்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மற்ருெரு புறம், சிங்களம், முஸ்லிம் மக்களுடைய தலைவர்கள், தாங்கள் முன்வைத்துள்ள பிரேரணைகள், இயன்றவரையில், பிரிந்து செல்லும் முறைமையி னின்றும் எவ்வாறு பெரிதும் தூரமானவை என்பதனை அம்மக்களுக்கு விளக்குதல் வேண்டும். இவ்விரு நிலைமைகளுக்குமிடையே ஏறக்குறைய இணைக்க முடியாத ஓர் இடைவெளி இருக்கின்றது. அனைத்துக் கட்சிகளினதும் தலைவர்கள் சரியான முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கான தைரியத்தையும் ஞானத்தையும் பொறுமையை யும் பெறுவார்களாக.

1985 பெப்புருவரி 20 ஆம் தேதி சனுதிபதி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு ஆற்றிய உரையின் பிரித்தெடுப்பு

1984 சனவரியில் ஆரம்பித்த அனைத்துக்கட்சி மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளை கௌரவ உறுப்பினர்கள் அறிந்துள்ளனர்.

1984 டிசெம்பர் 21 ஆந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்ற முழுமொத்தமான கூட்டத் தொடரின் கடைசிக் கூட்டம் வரையிலான மாநாட்டு உத்தியோக பூர்வமான நடவடிக்கைகள் தொடர்பான சம்பந்தப்பட்ட எல்லா ஆவணங்களையும் பற்றி உறுப்பினர்கள் அறிந்து கொள்வதற்காக நான் உங்கள் முன் வைக்கின் றேன்.

1984 டிசெம்பர் 14 ஆந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்ற அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டின் முழு நிறைவான கூட்டத்தொடரிலே, அனைத்துக்கட்சி மாநாட்டின் தவிசாளர் எனும் வகையில், பிரேரணைகளை விளக்கும் ஓர் அறிக்கையை நான் செய்தேன். இவை பின்வரும் தாபனங்களுடனும் கூட்டத்தாருடனும் கலந்துரை யாடல்கள் செய்ததன் விளைவாக எழுந்தவையாகும் : அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டுக் கூட்டங்கள், பேராளர் குழுக்களின் தலைவர்களுடைய கூட்டங்கள், அங்கீகரிக்கப் பட்ட அரசியற் கட்சிகள், மாநாட்டுக்கு உதவிய வழக்கறிஞர்கள், அமைச்சர் களுடன் நடத்திய தனிப்பட்ட முறையான கலந்துரையாடல்கள் ஆதியன. அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டிலடங்கிய பேராளர் குழுக்களுட் பெரும்பாலானவர்களின் கருத்துக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் இப்பிரேரணைகள் சட்டவரைவு வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டு, கூட்டத் தொடரில் முன்வைக்கப்பட்டதுடன், பேராளர் குழுக்களின் "ஆழ்ந்த கவனமுள்ள ஆராய்ச்சியுடைய கவனத்திற்கும்" ஒப்படைக் கப்பட்டன. 1984 டிசெம்பர் 14 ஆந் தேதி நான் செய்த அறிக்கை இவண் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டின் முழுநிறைவான கூட்டத்தொடர் 1984 டிசெம்பர் 21 ஆந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்றபோது, பேராளர் குழுக்களின் வேலை முடிவடைந்துவிட்டது என்று நான் அக்குழுக்களுக்குத் தெரிவித்தேன். மாநாடு ஈடுபட்டிருந்த கருமம் தொடர்பான கடின உழைப்பு, ஆழ்ந்த ஆராய்வு ஆகியவை அனைத்தும் குறைந்தபட்சம் நாட்டில் ஓரளவு அமைதியும், ஐக்கியமும், உறுதிநிலைப் பாடும் ஏற்படுவதற்கு உதவும் என்று நான் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தேன்.

மாநாட்டுக்கு நான் இந்த அறிவிப்பைச் செய்தபோது கூட்டத்தொடருக்குச் சமூகமளித்திருந்த எல்லாப் பேராளர் குழுக்களின் தலைவர்களும் இது பற்றிய தகவல்களைப் பெற்று, எனது முடிவுக்கு உடன்பட்டனர். நான் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை பற்றி அவர்கள் எவருமே மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

விடயங்கள், தொழிற்பாடுகள் என்பனவற்றைப் பன்முகப்படுத்தல் தொடர் பாகக் கிடைக்கக்கூடிய சம்பந்தப்பட்ட பொருள் அம்சங்கள் பேராளர் குழுக்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. அவர்களுடைய கருத்துக்களை இயலுமான அளவுக்கு, சீக்கிரமாக எழுத்தில் எனக்கு அறியத்தரும்படி அவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இறுதியாக நோக்குமிடத்து, அரசாங்கம் முடிவு ஒன்றைச் செய்து, பாராளு மன்றத்தில் அவசியமான சட்டவாக்கத்தை புகுத்த வேண்டியதாக இருக்கும். (சிலோன் டெயிலி நியூஸ். 1984 டிசெம்பர் 22 ஆந் தேதி—இவண் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.)

பிரேரணைகள் அரசாங்க வர்த்தமானியிற் பிரசுரிக்கப்பட்டு, உயர் நீதிமன்றத் தினால் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டியிருக்கும் என்றும், உயர் நீதிமன்றமோ நானோ முடிவு செய்தவாறு, மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றையோ ஒரு பொதுத்தேர்தலையோ இப் பிரேரணைகள் பற்றி நடத்துவது சில வேளை அவசியமாகவும் இருக்கலாம் என்றும் நான் மேலும் கூறினேன்.

கூட்டத்தொடரின் இறுதியில் மாநாட்டுப் பேச்சாளரும் தேசிய பந்தோபஸ்து அமைச்சருமான திரு. லலித் அத்துலத்முதலி பத்திரிகைகளுக்குப் பின்வரும் அறிக்கையை விடுத்தார் : "மாநாடு முடிவடைந்தது என்பது, கட்சிகள் பேச்சு வார்த்தைகளை நிறுத்திக்கொள்ளும் என்ற பொருளைத் தராது . . . . . . தனிப்பட்ட முறையான பேச்சுப் பரிவர்த்தனைகளும் பொதுக் கலந்துரையாடல்களும் தொடர்ந்து நடைபெறும்." (சிலோன் டெய்லி நியூஸ். 1984 டிசெம்பர் 22 ஆந் தேதி—இவண் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.)

தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (த. ஐ. வி. மு.) தலைவர்களையும் ஏனைய பேராளர் குழுக்களின் சில தலைவர்களையும் 1985 சனவரியில் மீண்டும் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு நாம் சம்மதித்து, இந்த நோக்கத்திற்காகப் பல நாட்களை ஒதுக்கி வைத்திருந்தேன்.

இதனிடையில், 1984 டிசெம்பர் 19 ஆந் தேதி புதன்கிழமை நடைபெற்ற அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டுப் பிரேரணைகளைக் கலந்துரையாடலுக்காக நான் முன்வைத்தேன். இவை, டிசெம்பர் 26 ஆந் தேதி புதன்கிழமையன்று கலந்துரையாடலுக்காகப் பின்போடப்பட்டன. டிசெம்பர் 19 ஆந் தேதி காலையில் நடைபெற்ற அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலேயே அப் பிரேரணைகள் முன் வைக்கப்பட்டமையால், அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அவை பற்றி ஆராய்வதற்கு காலம் போதுமானதாக இருக்கவில்லை என்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

டிசெம்பர் 22 ஆந் தேதி சனிக்கிழமை பிற்பகலில் புலத்சிங்கள தேர்தற்றொகுதி யிலே பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் உரை நிகழ்த்திய போது, இப்பிரேரணைகளைப் பற்றி பொதுமக்களுக்கு விளக்கிக் கூறியதுடன், அவை இப்பொழுது ஆராய்வுக்காக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் நான் கூறினேன். (1984 டிசெம்பர் 23 ஆந் தேதி. சண்டே ஒப்சேர்வர்—முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.)

எனவே, டிசெம்பர் 23 ஆந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை "வீக்எண்ட்" பத்திரிகையிலும், டிசெம்பர் 24 ஆந் தேதி திங்கட்கிழமை "சிலோன் டெய்லி நியூஸ்" பத்திரிகையிலும் வெளிவந்த த. ஐ. வி. மு. தலைவரான திரு. அ. அமிர்த லிங்கத்தின் அறிக்கையில், இப் பிரேரணைகள் தமிழ் மக்களால் முற்றாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடியவையல்ல என்று குறிப்பிட்டிருந்ததை வாசித்து, நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். (1984 டிசெம்பர் 23 ஆந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை "வீக்எண்ட்", 1984 டிசெம்பர் 24 ஆந் தேதி "சிலோன் டெய்லி நியூஸ்"—இவண் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.)

எனவே, பிரேரணைகளைப் பற்றி மேலும் கலந்துரையாடுவதால் பயன் எதுவுமில்லை என்று த. ஐ. வி. மு. கூறியுள்ளதால், அவை பற்றிக் கலந்துரையாடு வதாலோ அவை பற்றி ஒரு முடிவைச் செய்வதாலோ எப்பிரயோசனமும் ஏற்படாது என்றும், அதனால் அரசாங்கம் இப் பிரேரணைகளை அமுலாக்காது என்றும் 1984 டிசெம்பர் 26 ஆந் தேதி புதன்கிழமை நடைபெற்ற அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. (1984 டிசெம்பர் 27 ஆந் தேதி வியாழக்கிழமை சிலோன் டெய்லி நியூஸ்—இவண் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.)

ஸ்ரீ ல. சு. க. உட்பட, 1983 டிசெம்பர் மாதம் அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டுக்குச் சமூகமளிக்குமாறு அழைக்கப்பட்ட கட்சிகளின் வேண்டுகோளின் பேரிலேயே த. ஐ. வி. முன்னணியை மாநாட்டிற் பங்குபற்றுமாறு நான் அழைத்தேன். எனினும், அதனையடுத்து சீக்கிரமாக ஸ்ரீ ல. சு. க. மாநாட்டை விட்டு வெளியேறியது.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலே வெற்றிடங்களுக்கும் மாவட்ட சபைகளுக்கும் அரசாங்கம் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு முன்வந்துள்ளது. அங்குள்ள மக்கள் ஐக்கிய இலங்கையை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்பதால், அங்குள்ள வாக்காளர்களின் கஷ்டங்களைப் பற்றி அவர்களுடன் பேசுவதும், அரசியல், பொருளாதார, சமுதாயத் துறைகளிலுள்ள குறைபாடுகளுக்கு நிவாரணந் தேடுவதும் சாத்தியமாகவிருக்கும்.

பயங்கரவாதம் பற்றி 1984 பெப்ருவரி 23 ஆந் தேதி பாராளுமன்றத்தில் நான் ஆற்றிய உரையின் போது, "இப்பொழுது கூடியுள்ள அனைத்துக் கட்சி மாநாடு அங்கு பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ள எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்றாகக் கூடி, பதற்ற நிலையை நீக்குவதற்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குமான வழிவகைகள் பற்றி அமைதியான முறையில் கலந்துரையாடுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்குகின்றது" என்று நான் கூறினேன்.

பயங்கரவாதிகளின் இயக்கம் உடன்பாட்டுக்கு வருவதைக் கடினமாக்கியுள்ள தாக நான் உணருகின்றேன். அவர்கள் ஒரு தீர்வினை விரும்புகிறார்களா என்பது பற்றி எனக்கு ஐயப்பாடுண்டு. ஒரு தீர்வு ஏற்பட்டால் பயங்கரவாதம் அழிந்துவிடும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். பயங்கரவாதம் முதலாவதாக அழிக்கப்பட்டாலன்றி எந்த ஒரு தீர்வும் ஏற்படுவது சாத்தியமில்லை என்று ஏனையோர் நினைக்கிறார்கள்.

இவற்றுள் கடைசியானதே சரியானது என்று நான் கருதுகின்றேன். 1983 யூலை தொடக்கம் 1985 சனவரி 15 ஆந் தேதி ஈறாக கொலையுண்ணப்பட்ட ஆயுதப்படையினரதும், பொலிசுப் படையினரதும் எண்ணிக்கை 139 ஆகும் ; குடிமக்களின் எண்ணிக்கையோ 339 ஆகும்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எந்த நோக்கத்திற்காக இந்த மனிதக் கொலைகள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன ?

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வாழ்கின்ற தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பேணிக்காப்பதற்காகத் தனிநாடு அல்லது ஈழம் கோரும் அரசியல் இயக்கத்தின் படைப் பிரிவினராக இயங்கிய பயங்கரவாதிகள், பின்னர் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்குக் கங்கணங்கட்டியுள்ள கிளர்ச்சிக்காரராகத் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். இப்பொழுது அவர்களுடைய படைக்கலச் சாலையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல்வகைப் படைக்கலங்களிலிருந்து, அவர்கள் போர் புரிவதற்குத் தயாராகவும் தளபாடங்களைச் சேகரித்து வைத்திருப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதும், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மட்டுமன்றி நாடெங்கணுமே சனநாயக முறையில் முறையாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் போரிட்டு வருகிறார்கள் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

இலங்கையிலே செயற்படும் பயங்கரவாதிகள் இந்தியாவில் அமைந்துள்ள பயிற்சி முகாம்களில் பயிற்சிபெற்று வருகிறார்கள் என்பதற்குச் சான்றுண்டு என்பது பற்றி இலங்கை அரசாங்கம் பல தடவைகளில் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு முறைப்பாடுகள் செய்துள்ளது. அன்றியும், இந்த இயக்கத்தின் தலைவர்கள் இந்தியாவில் வாழ்ந்து, ஆங்கே சந்தித்து, சட்டவிரோதமான இந் நடவடிக்கைகளை இந்தியாவிலே செய்து வருகிறார்கள் என்றும் நாம் முறைப்பாடு செய்துள்ளோம்.

இப்பொழுது அரசாங்கம் மட்டுமன்றி, இலங்கையிலுள்ள அனைத்து அரசியற் கட்சிகளும் தலைவர்களும் இந்தக் கருத்துடன் உடன்பாடுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பயங்கரவாதிகள் இந்தியாவிலுள்ள பயிற்சி முகாம்களிலே பயிற்சி பெறுகிறார்கள் என்பதையும், அவர்கள் அங்கிருந்து செயற்படுகிறார்கள் என்பதையும், இலங்கைக்கு ஆயுதங்களுடன் கடலைக் கடந்து வருகிறார்கள் என்பதையும் இந்திய அரசாங்கம் மறுத்துள்ளது. இந்திய மண்ணிலிருந்து பயங்கரவாதிகள் இலங்கைக்கு ஊடுருவல் செய்வதைத் தடுப்பதற்காக கூட்டுக் காவல் வலயம் ஒன்றை நிறுவுவதற்கு நாம் யோசனை கூறியுள்ளோம். இந்தக் காவல் வலயம் இலங்கையிலிருந்து அகதிகள் இந்தியாவுக்குச் செல்வதையும் தடுக்கக்கூடியதாக இருக்கமுடியும். இதற்கு இந்தியா ஏன் ஆட்சேபனை செய்ய வேண்டும் ?

பயங்கரவாதிகள் தாக்கிவிட்டு ஓடி ஒளியும் உபாயங்கள் விரைவில் மாற்றியமைக்கப்படவிருப்பதாக வாய்மூலமாகவும் எழுத்து மூலமாகவும் எமக்குத் தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. குறைந்த பட்சம் பயங்கரவாதிகளுள் மூன்று பிரிவினரேனும் ஐக்கியப்பட்டு, ஒரு பொதுவான இராணுவப் போர் முறைத் தந்திரத்தைப் பின்பற்றுவதற்குச் சம்மதித்துள்ளனர். இதன் மூலம், அவர்களுக்குப் போதுமான அளவில் பயிற்சிபெற்ற ஆட்களும் ஆயுதங்களும் கிடைத்தவுடன் , அவர்கள் இலங்கை இராணுவத்துடன் நேருக்கு நேராகப் போர் புரியக்கூடியவர்களாக இருப்பர்.

இறுதியானதும், ஒரு தீர்க்கமான போர் என்று அவர்கள் நம்புவதுமான ஒரு போராட்டத்திற்கான ஆயத்தங்கள் இப்பொழுது செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

ஒரு பொதுவான செயற்றிட்டத்தின் கீழ் இலங்கைத் தமிழ்ப் பயங்கரவாதிகள் பிரிவினரை ஒன்றுபடுத்துவதற்கான முயற்சிகளுக்கு, தென்னிந்தியாவில் அதிகார நிலைகளிலுள்ளோருட் சிலர் ஊக்கமுள்ள பொறுப்பு வகிக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஆவணச் சான்று இருக்கின்றது.

மேலும், இந்திய மத்திய அரசாங்கமும் தமிழ்நாட்டு மாநில அரசாங்கமும் இப்பொழுது அவற்றின் நல்வாழ்த்துக்களைத் தங்களுக்கு நல்கிக் கொண்டிருப்பதாக பயங்கரவாதத் தலைவர்கள் கூறியுள்ளனர். (தமிழ் நாட்டில் 1984 யூன் 28 ஆந் தேதி நடைபெற்ற ஈ. பி. ஆர். எல். எப். பிரிவினரின் முதலாவது பேரவையை நோக்குக.)

இப்பிரிவுகளுக்கும் உலகப் பெரும் பயங்கரவாத நிறுவனங்களுக்குமிடையே தொடர்புகள் இருக்கின்றன என்பதற்கும் சான்றுண்டு. இந் நிறுவனங்கள் பயிற்சியளிப்பதிலும், ஆயுதங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்வதிலும், தாபன ரீதியில் உதவி வழங்குவதிலும், புகலிடம் கொடுப்பதிலும் ஒத்துழைப்பை நல்குகின்றன. தனியாதிக்கவாதிகளின் அரசாங்கங்களுடைய துணையுடன், சர்வதேச பயங்கரவாத நிறுவனங்கள் உலகின் சுதந்திர நாடுகளுக்கு எதிராகத் தங்களுடைய வன்செயல்களை முடுக்கிவிடுகின்றன. பயங்கரவாதிகளின் செயன்முறை மேன்மேலும் நவீன முறைக்குரியதாகவும் ஒன்றிலொன்று சார்ந்திருப்பதாகவும் அமையும்போது, அவர்கள் போராடுவதற்காகக் கூறும் காரணங்கள் மங்கிவிடும் போக்குடையனவாகின்றன.

நாம் அனைவரும் சர்வதேச பயங்கரவாதத்தினாலே பாதிக்கப்பட்டுள்ளோம். நாம் அனைவரும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அதனால் அச்சுறுத்தப்பட்டுள்ளோம். சனநாயக நாடுகளிலுள்ள தலைவர்களும் பிரசைகளும் கடத்திச் செல்லப்படுவதால் அல்லது கொலை செய்யப்படுவதால் நாம் நேரடியாக அச்சுறுத்தப்படுகிறோம். சர்வதேச பயங்கரவாதத்தின் விளைவுகள் மிகத் தீங்கானவை என்பதால் நாம் மறைமுகமாக அச்சுறுத்தப்படுகிறோம். ஏனெனில் இந்த அச்சுறுத்தல் எமது வாழ்க்கை முறையைப் பாதிப்பதொன்றாகும். சனநாயகத்தின் உயிர்க்குருதி தாக்கப்படுகின்றது; பாராளுமன்ற நடைமுறை, கருத்து வெளிப்படுத்தும் சுதந்திரம் என்பன பாதிக்கப்படுகின்றன. வியாபார சுதந்திரம், போக்குவரத்து சுதந்திரம் ஆகியவை பகிஷ்கரிப்பு, அச்சுறுத்திப் பணம் பறித்தல், எதிர்பாராத தாக்குதல் ஏற்படும் எனும் ஓயாத அச்சம் என்பவற்றால் பாதிப்படைகின்றன.

நமது நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு, கல்விக்கு, ஆராய்ச்சிக்கு, சுகாதாரத்திற்கு, பொதுநலனுக்குத் தேவையான ஏராளமான வளவருவாய்களை, நாடெங்கணுமுள்ள குடிமக்களின் மேலான பாதுகாப்புக்காகச் செலவிட வேண்டியுள்ளது. விமானப் போக்குவரத்து, அரசாங்கக் கட்டடங்கள், வழிபாட்டுத் தலங்கள், தூதரகங்கள், சர்வதேச நிறுவனங்களின் தலைமை அலுவலகங்கள், பாடசாலைகள், அஞ்சல், போக்குவரத்து ஆகியவற்றுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட வேண்டியுள்ளது. இவை யாவும் சர்வதேச பயங்கரவாதிகளுக்கு எதிராக எங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்

www.tamilarangam.net

கேயாம். ஆனல், தனி மனிதனின் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் வேளையில், பயங்கரவாதத்திற்கு எதிராக பாதுகாப்பளிப்பது மிகவும் கடினமாகும். சனநாயகம் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள நமது நம்பிக்கைகளைத் தானே விட்டுக்கொடுத்து ஒத்து மேவல் செய்யும் காலம் விரைவில் ஏற்படலாம். இவ்வாருன ஒரு நிலைமையை உருவாக்குவதன் மூலம் சர்வதேச பயங்கரவாதம் சனநாயக சமூகங்களின் தார்மீக பலத்திற்குத் தீங்கிழைப்பதுடன் அறைகூவல் விடுக்கவும் செய்கின்றது.

இலங்கையின் எல்லைகளாக பருத்தித்துறையும் தெவிநுவரவும் வடக்கிலும் தெற்கிலும், மட்டக்களப்பும் கொழும்பும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் முறையே அமைந் துள்ளன. பயங்கரவாதிகள் தமிழீழம் என்று தங்களால் அழைக்கப்படும் அரசின் எல்லைகளை அடையும்வரை இலங்கையின் பகுதிகளில் ஊடுருவல் செய்வதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிருர்கள். எல்லைகளை நாம் சென்றடையாவிட்டால், அந்த எல்லைகள் எமக்குக் குறுகிவிடும். அவர்கள் வெற்றிபெறுவதற்கு முன்னர் நாம் செயற்படுவதற்கு எண்ணியுள்ளோம்.

பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்து நாம் போரிட்டு, எமது முழு சத்தியையும் கொண்டு அதனைத் தோற்கடிக்க வேண்டும். இதனைச் செய்வதற்காக அபிவிருத்திக்கும், சமுதாய, பொருளாதார பொது நலத்திட்டங்களுக்கும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலே நாம் நம்மை ஆயத்தமாக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. அவ்வாறு செய்வதற்கு நாம் ஒற்றுமைப்பட்டு முடிவு செய்வோம். இக்கருமத்தை மேற்கொள் வதற்காக நாம் ஒரே நாட்டினமாகவும் ஒரே மக்களாகவும் ஒன்று கூடுவோம்.

நமது நாட்டின் இறைமையுடைய சட்டப் பேரவையாகவுள்ள இந்தப் பாராளுமன்றத்தின் மேலாண்மை பற்றிய எனது ஒப்படையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

இந்த நாட்டின் அமைதியானதும் அரசியலமைப்பு சார்ந்ததுமான எதிர்காலத் தின் இறுதியான நடுநிலைத் தீர்ப்பாளர் மக்களும், எல்லா தேசிய இனங்களையும் சமயங்களையும் சேர்ந்த ஆணுகவோ பெண்ணுகவோ, செல்வராகவோ வறியவரா கவோ இருக்கின்றவர்களான வாக்காளர்களும், இந்த மேதகு பேரவையில் அமர்ந்துள்ள அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளுமே ஆவர் என்பதை நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகின்றேன். வேறு எவராலும் தனிப்பட்ட முறையிலோ கூட்டாகச் சேர்ந்தோ இந்த இடத்தை அபகரிக்க முடியாது அல்லது அவர்கள் அவ்வாறு செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்படவும் மாட்டார். அவர்கள் பகிரங்கமாகவோ தனிப்பட்ட முறையிலோ வாதிடலாம். பேசவோ எழுதவோ செய்யலாம். ஒரு சனநாயக நாட்டில் அரசாங்கப் பிரேரணைகளுக்கு மாருக சட்டமுறையான எல்லா எதிர்ப்பு முறைகளையும் மேற்கொள்ளலாம். அவ்வளவே செய்யலாமன்றி, அதற்கு மேற் செய்ய முடியாது. நானும் எனது அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களும், நான் நிச்சயமாக நம்புகிறவாறு இந்தப் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர் ஒவ்வொரு வருமே இந்தக் கருத்தை ஆதரிக்கிருர்கள்.

1986 பெப்புருவரி 20 ஆம் தேதி சனுதிபதி அவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு ஆற்றிய உரையின் பிரித்தெடுப்பு

1984 ஆம் ஆண்டு அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டுக்குப் பின்னர் புதுடில்லி யிலும் 1985 யூன், யூலை, ஆகஸ்ட் மாதங்களில் திம்புவிலும் (பூட்டான்) அரசியல் தீர்வு ஒன்றினைப் பெறுதற்காகச் செய்த பிரயத்தங்கள்

புதுடில்லி (1985, யூன்)

பேச்சுக்கள் முறிவடைந்த போதிலும், இலங்கை அரசாங்கம் இந்தப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுகளைக் காண்பதற்கான தனது முயற்சிகளை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. இம்முயற்சிகளுள் முக்கியமானதொன்று, கலாநிதி எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தனவின் தலைமையில் சட்டவாணர்களையும், வழக்குரைஞர்களையும் கொண்ட ஒரு பேராளர் குழுவை இந்தியாவின் சட்டத்தரணி நாயகம் ஸ்ரீ கே. பராசரன் அவர்களைச் சந்தித்து, இலங்கையின் பொருத்தமான கூறுகளிடம் சட்டவாக்க, நிருவாக அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதலின் சட்டமுறையான, அரசியல் யாப்புச் சார்பான அம்சங்களைப் பற்றி விவாதிப்பதற்காக அனுப்புவதென 1985 யூனில் அரசாங்கம் முடிவு செய்தமையாகும். இலங்கை அரசியல் யாப்பின் 2 ஆம் உறுப்பின்படி அஃது ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசு என்பதும், 3 ஆம் உறுப்பின்படி இறைமை மக்களிடம் இருக்கின்றது; அது வேற்றுரித்தாக்கப்பட முடியாதது என்பதுமான உண்மைகளுக்கு உரிய மதிப்பளித்து, சட்டமுறையான, அரசியல் யாப்புச் சார்பான பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய பூரணமான, ஒளிவுமறைவு இல்லாத கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. கலந்துரையாடல்கள், உடன்பாடான முடிவுகள் என்பன பற்றிய பதிவேடு ஒன்று இரண்டு அரசாங்கங்களின் தலைவர்களிடமும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

திம்பு (1985, யூலை—ஆகஸ்ட்)

அரசியல் தீர்வு ஒன்றினைக் காண்பதே இலங்கை அரசாங்கத்தின் முக்கிய கரிசனையாக இருந்தது. பிரச்சினைக்கு அமைதியான தீர்வு ஒன்றினைக் காண்பதற் கான இந்த ஒப்படைவு காரணமாகவே, எந்தவோர் இறைமையுள்ள அரசும் முன்னெரு போதும் செய்திராத வகையில் இலங்கை அரசு தனது ஏற்புடைய பிரதிநிதிகளை அனுப்பிவைத்து, இந்திய அரசாங்கத்தின் நல்லெண்ணச் செல் வாக்கு வாயிலாகத் தமிழ்க் குழுவினர்களை, பூட்டானிலுள்ள திம்புவில் 8.7.85 தொடங்கி 13.7.85 வரையிலும், 12.8.85 முதல் 17.8.85 ஈருகவும் உள்ள காலப்பகுதியில் இரண்டு மாநாடுகளில் சந்தித்து, தீர்வு ஒன்றினை அடைவதற்கான சாத்தியம் பற்றி ஆராய்வதற்கு முயற்சி செய்தது.

www.tamilarangam.net

எனினும், இலங்கை அரசாங்கம் அவர்கள் முன் வைத்த பிரேரணைகள் எவற்றையும் பற்றிக் கலந்துரையாடுவதில் த. ஐ. வி. முன்னணியோ அன்றி இப்பேச்சுக்களுக்கு சமுகமளித்த குழுக்களோ எந்தவித நாட்டமும் காட்டவில்லை. அவர்கள் அரசாங்கப் பிரேரணைகளை முற்றாக மறுத்து விடுவதாக இறுதியாகக் கூறியதுடன், தங்களாலே "மிகமுக்கியமான கொள்கைகள்" என்று கொள்ளப்பட்ட வற்றுக்கு இசைவாக இலங்கை அரசாங்கம் புதிதாகப் பிரேரணைகளை முன்வைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டனர். இவை ஈழக் கோரிக்கையை மீள வலியுறுத்துவதைத் தவிர வேறு எதனையும் குறிக்கவில்லை.

ஆறு தமிழ்க் குழுவினர் தாங்கள் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த "நான்கு கொள்கைகள்" பற்றி 1985, யூலை 13 ஆந் தேதி ஓர் அறிக்கை விடுத்தனர். அதற்குப் பதிலிறுக்குமுகமாக, இலங்கைப் பேராளர் குழுவின் தலைவரான கலாநிதி எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தன தமிழ்க் குழுக்களாற் குறிப்பிடப்பட்ட நான்கு கொள்கைகள் பற்றிய அறிக்கையொன்றை 1985, ஆகஸ்ட் 12 ஆந் தேதி விடுத்தார். இவ்வறிக்கை முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. (பின்னிணைப்பு ஆ).

தமிழர்களைத் தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரித்தல், தனியான ஒரு தாயகம், தமிழர்களுக்கான சுயநிருணய உரிமை, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங் களை இணைத்தல் ஆகியவை தனியான ஓர் அரசுக் கோரிக்கையை மீளவலியுறுத்த லாகும் என்பதால், இவை இலங்கை அரசாங்கம் கலந்தாராய்வதற்கும் ஏற்றுக் கொள்வதற்குமான விடயமாக இருக்க முடியாது என்று அவர் அறிக்கையிற் பதிலிறுத்தார்.

மேலும், இலங்கைப் பேராளர் குழு ஆகஸ்ட் 16 ஆந் தேதியன்று, மக்கள் பங்குபற்றும் அரசாங்கம் முறைமையொன்றின் உப தேசியக் கூறுகளின் கட்ட மைப்பு ஒன்று பற்றிய விளக்கத்தையும் சமர்ப்பித்தது. கலந்தாராய்வதற்கும் உடன்படுவதற்குமான அமிசங்கள் இவையிவையென அந்த விளக்கம் சுட்டிக் காட்டிய போதிலும் தமிழ்க் குழுக்கள் இதனையும் கவனத்திற்கெடுக்கவில்லை. த. ஐ. வி. முன்னணியினர் ஏனைய குழுக்களோடு சேர்ந்து இலங்கை அரசாங்கத்தால் யுத்தநிறுத்தம் மீறப்பட்டது எனும் சாட்டின்கீழ் மாநாட்டிலிருந்து வெளிநடப்புச் செய்ததுடன், கலந்துரையாடலிற் பங்கு கொள்வதற்கும் மறுத்தனர். இலங்கைப் பேராளர் குழுவானது பேச்சுக்கள் முடிவடைந்த போதிலும், மாநாட்டுக் கூட்டத் திற்கு தமிழ்க் குழுக்களைத் திரும்பவும் கொண்டுவருவதன் மூலம் அமைதியான தீர்வு ஒன்றினை அடைவதற்கான முயற்சிகளைப் புதுப்பிக்க வேண்டுமெனப் பல நாட்களாகத் திம்புவில் தங்கியிருந்தது.

புதுடில்லி (1985, ஆகஸ்ட்)

இதன் பின்னர், இலங்கைப் பேராளர் குழுவின் தலைவரான கலாநிதி எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தன இந்தியப் பிரதம மந்திரியைச் சந்திப்பதற்காகப் புதுடில்லிக் குச் சென்றபோது, பேராளர் குழுவிலுள்ள ஏனையோர் இலங்கைக்குத் திரும்பி

வருவதற்காகப் பம்பாய்க்குச் சென்றனர். பிரதம மந்திரியுடன் கலந்துரையாடிய பின்னர், அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, இலங்கைப் பேராளர் குழுவின் தலைவர் தமது பேராளர் குழுவிலுள்ள ஏனையோரைப் பம்பாயிலிருந்து வருமாறு அழைத்து, ஆகஸ்ட் 30 ஆந் தேதிவரையில் புதுடில்லியிலே இந்திய அதிகாரி களுடன் மீண்டும் கலந்துரையாடல்களை நடத்தினர். அவ்வமயம், உடன்பாடும் புரிந்துணர்வுகளும் பற்றிய வரைவு நியதிகள் இலங்கைப் பேராளர் குழுவின் செயலாளராலும் இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சின் பிரதிச் செயலாளரான திரு. ரஞ்சன் மத்தாயினாலும் கையொப்பமிடப்பட்டன. இலங்கைப் பேராளர் குழுவின் தலைவர், பின்னர் இந்தியப் பிரதம மந்திரியை மீண்டும் ஒருமுறை சந்தித்துத் தங்களுடைய கலந்துரையாடலின் முடிவுகளை அவருக்கு அறிவித்தார்.

இப்பேச்சுக்களின் முடிவில், இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சு, கலாநிதி எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தனவின் புதுடில்லி விஜயம் பற்றிப் பின்வரும் பத்திரிகை அறிக்கையை 1985, ஆகஸ்ட் 31 ஆந் தேதியன்று வெளியிட்டது :

இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சு 31.8.85இல் விடுத்த பத்திரிகை அறிக்கை

"இந்திய அரசாங்கத்தின் அழைப்பின் பேரில் திம்புப் பேச்சுக்களிற் கலந்துகொண்ட இலங்கைப் பேராளர் குழுவுக்குத் தலைவரான கலாநிதி எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தன கொழும்புக்குத் திரும்பும் வழியில் புதுடில்லியில் தங்கினர். கலாநிதி ஜயவர்தன புதுடில்லியில் ஆகஸ்ட் 23 ஆந் தேதியிலிருந்து ஆகஸ்ட் 31 ஆந் தேதிவரையில் இருந்தார். அவர் தங்கியிருந்தபோது இரண்டு தடவைகள் பிரதம மந்திரியைச் சந்தித்துப் பேசினர்.

கலாநிதி ஜயவர்தன வெளிவிவகாரச் செயலாளரான திரு. ரொமேஷ் பண்டாரியுடன் விவரமான, உருப்படியான கலந்தாராய்வு களை மேற்கொண்டார்.

முக்கியமானவையும் சம்பந்தமுடையவையுமான எல்லா விடயங் களையும் உள்ளடக்கிய முழுமையான ஒரு பத்திரம் வரையப்பட் டுள்ளது. இந்த விவரமான வரைவு, சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகளாலே பரஸ்பரம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உடன்பாடு பற்றிய பேச்சு வார்த்தைகளுக்கான அடிப்படையாக உதவமுடியும்".

பேராளர் குழு இலங்கைக்குத் திரும்பிய பின்னர், வரைவு உடன்பாட்டிலுள்ள சில விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்துவது அவசியமெனக் காணப்பட்டது. எனவே, இலங்கைப் பேராளர்குழுவின் மூன்று உறுப்பினர்கள் இலங்கை உயர் ஸ்தானிகளு டன் சேர்ந்து, செப்டம்பர் 10 ஆந் தேதி முதல் 13 ஆந் தேதிவரையில்

www.tamilarangam.net

புதுடில்லியில் வெளிவிவகார அமைச்சின் சிரேட்ட அதிகாரிகளுடன் கலந்துரையாடல்களை நடத்தினர். இப்பேச்சுக்களின் முடிவில் இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சு பின்வரும் செய்தி அறிக்கையை வெளியிட்டது :

இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சினால் 13 . 9 . 85 இல் விடுக்கப்பட்ட செய்தி அறிக்கை

" இலங்கையின் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பேராளர் குழுவும் இலங்கை உயர் ஸ்தானிகர்களும் வெளிவிவகார அமைச்சின் சிரேட்ட அதிகாரிகளுடன் செப்டம்பர் 10 ஆந் தேதியிலிருந்து 13 ஆந் தேதி வரையில் செறிவான கலந்தாராய்வுகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வெளிவிகாரச்செயலாளரையும் சந்தித்துப் பேசினர்.

புதுடில்லிக்குக் கலாநிதி எச்.டபிள்யு. ஜயவர்தன, முன்னர் விஜயஞ் செய்த போது வரையப்பட்ட பத்திரத்திற் காணப்பட்ட சில விடயங்கள் பற்றி இலங்கைப் பேராளர்குழுவினர் ஓரளவு விளக்கம் அளித்தனர். மேலும், இந்தப் பத்திரத்தில் அடங்கியுள்ள பிரேரணைகளுட் சில எவ்வாறு நடைமுறையிற் செயற்படும் என்பது பற்றிச் சில உண்மைகளையும் புள்ளி விவரங்களையும் கொடுத்தனர். கலாநிதி எச். டபிள்யு. ஜயவர்தனவின் விஜயத்தின் போது வரையப்பட்ட இப்பத்திரம், சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகளாலே பரஸ்பரம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உடன்பாடு பற்றிய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான அடிப்படையாக உதவுவதற்கேயாம் என்பது நினைவுகூரத் தக்கது. "

உடன்பாடும் புரிந்துணர்வும் பற்றிய வரைவு நியதிகளின் அடிப்படையிலேயே பிரச்சினைகளுக்கான ஒரு தீர்வினைக் காணும் பொருட்டு எதிர்காலத்தில் நடாத்தப்படும் கலந்தாராய்வுகள் அமையும் எனும் முழுமையான எதிர்பார்ப்புடன் இலங்கைப் பேராளர் குழு இலங்கைக்குத் திரும்பியது. திம்புவிலும் புதுடில்லியிலும் அடையப் பெற்ற உடன்பாடு எந்தவோர் எதிர்காலக் கலந்தாராய்வுக்கும் அடிப்படையாக அமைய வேண்டியதொன்ருகும். அவ்வாருன கலந்தாராய்விலே முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட நான்கு கொள்கைகளும் எந்த உருவிலும் எவ்வாற்ருனும் மீண்டும் ஆராயப்படுவதற்கில்லை. இதுவே இந்திய அரசாங்கம், இலங்கை அரசாங்கம் ஆகிய இரண்டுக்குமிடையிலான புரிந்துணர்வின் அடிப்படையாக இருந்தது.

இலங்கையிலுள்ள இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரஜாவுரிமை பற்றிய விடயம், இக்குழுக்களுடன் கலந்தாராய்வு செய்ய வேண்டிய தொன்றன்று. அது, சம்பந்தப்பட்ட ஆட்களுக்கும் இந்திய, இலங்கை அரசாங்கங்களுக்கும் இடையே தீர்க்கப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

உடன்பாடும் புரிந்துணர்வும் பற்றிய நியதிகள் இந்திய அரசாங்கத்திஞல் தமிழ்க் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. ஆயின், இக்குழுக்கள் ஒரு தீர்வினை அடைவதில் எவ்வித அக்கறையும் காட்டாமையால், இலங்கைப் பேராளர்குழுவினரதும் இந்திய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகளதும்

அனைத்து முயற்சிகளும் பயனற்றுப்போயின. எனவே, இலங்கை அரசாங்கம் அரசியல் தீர்வு ஒன்றினைக் காண்பதற்கு எம்முயற்சியும் செய்யவில்லையெனக் கூறுவது சரியானதன்று.

1985 டிசெம்பர் 1 ஆந் தேதியிட்ட தஜவிமு பிரேரணைகள்

மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாகிய பின்னர், 1985 டிசெம்பர் முதலாந் தேதியன்று இந்தியாவின் பிரதம மந்திரியான ஸ்ரீ ரஜீவ் காந்தியிடம் பரிசீலனை செய்வதற்கான பிரேரணைகளைத் தஜவிமு சமர்ப்பித்தது.

உடன்பாடும் புரிந்துணர்வும் பற்றிய வரைவு நியதிகளைக் கலந்தாராய்வதற்கான ஒரு முயற்சியாக அப்பிரேரணைகள் சிறிதும் அமைந்திருக்கவில்லை. அப்பிரேரணைகள் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன (பின்னிணைப்பு இ — முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது). தஜவிமு கொடுத்த பிரேரணைகளுக்கு முற்ருகப் பதிலிறுக்கும் வகையில் " பிரேரணைகள் மீது அரசாங்கத்தின் இறுதியான அவதானிப்புகள் " 1986 சனவரி 30 ஆந் தேதியன்று புதுடில்லிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. (பின்னிணைப்பு ஈ — முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது).

ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டவையும், இந்திய அரசாங்கத்துடன் தயாரித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவையுமான உடன்பாடும் புரிந்துணர்வும் பற்றிய வரைவு நியதிகளுக்கு தஜவிமு தயாரித்த பிரேரணைகள் முற்றிலும் முரண்பட்டவையாக இருக்கின்றன.

1985 ஆகஸ்ட் 30 ஆந் தேதியன்று புதுடில்லியில் கையொப்பமிடப்பட்ட உடன்பாடும் புரிந்துணர்வும் பற்றிய வரைவு நியதிகளின் அடிப்படையிலேயே எதிர்காலக் கலந்தாராய்வுகள் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

அமுலாக்குவதற்கான நிபந்தனைகள்

எந்தவோர் உடன்படிக்கையையும் பூரணமாக அமுலாக்குதல், பின்வருவனவற்றுக்கு இணங்குவதைப் பொறுத்த நிபந்தனைக்கு உட்படுவதாக இருக்கும் என்பதும் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.

(1) இலங்கை அரசாங்கத்துடனுன நடப்புத் தகராறில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள அனைவரும் இலங்கை சனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் அரசியல் யாப்பையும், குறிப்பாக அரசகரும மொழி, தேசிய மொழிகள், தேசியக் கொடி, தேசிய கீதம் என்பவை சம்பந்தப்பட்ட ஏற்பாடுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றின் வலிதாகுந்தன்மையை அங்கீகரிப்பதுடன், தனியான ஈழ அரசை உருவாக்குவதற்கான கோரிக்கையையும் கைவிடுவர்.

(2) வன்செயல்களிலும் சட்டவிரோதமான அல்லது சட்டமுரண்பாடான செயல்களிலும் ஈடுபட்டுள்ள அனைத்துத் தீவிரவாதக் குழுவினரும் ஆட்களும் அவ்வாருன செயல்களைக் கைவிடவும், எதிர்காலத்தில் வன்செயலை வெறுத்து ஒதுக்கவும், வன்செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ள

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

அவர்களுடைய ஊழியர்கோப்பினர்களேயும் குழுவினர்களேயும் கலேத்து விடவும், இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலுமுள்ள அவர்களுடைய பயிற்சி முகாம்களை மூடிவிடவும் செய்வதுடன், நாட்டில் பொதுவாக அமைதியை யும் சகஜநிலேயையும் மீள ஏற்படுத்துதற்கும் உதவுவர்.

(3) அங்கீகாரம் பெருது படைக்கலங்களேயும் போர்த் தளவாடங்களேயும் தம்வசம் வைத்திருக்கின்ற அனைவரும் அத்தகைய ஆயுதங்களை ஒரு மாதகால அளவிற்குள் இலங்கை அரசாங்கத்திஞல் குறித்துரைக்கப்படும் அதிகாரிகளிடம் கையளிப்பர்.

(4) சகஜநிலேயினை ஏற்படுத்தும் செய்முறையின் ஒரு பகுதியாக, பாதிக்கப் பட்ட பகுதிகளிலே இருந்துவரும் பந்தோபஸ்து தொழிற்பாடுகள் படிப்படியாகக் குறைக்கப்படும்; அவசரகால நிலேயும் நீக்கப்படும்.

(5) 2 ஆம் 3 ஆம் பந்திகளின் கீழ் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டவுடன், இலங்கை அரசாங்கம் பின்வருவனவற்றை உறுதிப்படுத்தும் :—

(அ) விசாரணேகளுக்கு உட்பட்ட வழக்குகளில் சம்பந்தப்பட்டோருக்கும், 1983 யூலே தொடங்கி 1985 ஆகஸ்ட் வரையான காலப்பகுதியில் இனக்கலவரங்களுடன் தொடர்புடைய குற்றங்களுக்காக எந்த வொரு நீதிமன்றத்திலும் நடைபெற்றுவரும் வழக்குகளிற் சம்பந்தப் பட்டோருக்கும் எதிரான வழக்குகள் வாபஸ் பெறப்படும்.

(ஆ) அவ்வாருன குற்றங்களுக்காகத் தண்டனேக்குள்ளானவர்கள் மன்னிப்பு வழங்கப்பட்டு, விடுவிக்கப்படுவர்.

(இ) அவ்வாருன எந்தவொரு குற்றம் தொடர்பாகவும் புதிதாக வழக்கு கள் தொடரப்படமாட்டா.

(6) பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் சிவில் நிருவாகத்தையும் சட்ட அமுலாக்கலே யும் உரிய ஒழுங்கான முறையில் நடாத்துவதற்குத் தேவையான நிலேமைகளே உருவாக்குவதற்கு, நடப்பிலுள்ள தகராறில் ஈடுபட்டுள்ள அனேவரும் இடையூருக இருக்கமாட்டார்.

(7) இலங்கையிலோ அன்றி வெளிநாடுகளிலோ அகதிகளாகவுள்ள எல்லோ ரும் அவர்களுடைய சொந்த இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பிவருவதற்கும் மீளக்குடியமர்வதற்கும், அவர்கள் புனர்வாழ்வு பெறுவதற்கும் அவசிய மான நிலேமைகளே உருவாக்குவதற்கு, நடப்பிலுள்ள தகராறில் ஈடுபட் டுள்ள அனேவரும் இடையூருக இருக்கமாட்டார்.

(8) இந்த உடன்படிக்கை அமுலுக்கு வருவதுடன், இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கையில் எல்லா வகையான பயங்கரவாதத்தையும் தீவிரவாதச் செயற்பாடுகளேயும் ஒழிப்பதற்கு அவசியமான நடவடிக்கைகளே மேற் கொள்ளும் விதத்தில் செயற்படும்.

(9) மேலுள்ள 2 ஆம் 3 ஆம் பந்திகளிற் கூறப்பட்டுள்ள நிபந்தனேகள் உரிய முறையில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றதை உறுதிப்படுத்துமுகமாக, அரசாங் கம் பொருத்தமான நிருவாகப் பொறிமுறையை ஏற்படுத்தும்.

முடிவுரை

இல்விடயம் தொடர்பாக எழுந்துள்ள அரசியற் பிரச்சினேகளுக்கு அரசியல் தீர்வு ஒன்றினேக் காண்பதற்காக நானும் எனது அரசாங்கமும் எங்களால் இயன்றளவு முயன்றுள்ளோம். இப்பிரச்சினேகள் பற்றிக் கலந்துரையாடல்கள் செய்வதற்கான கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடுசெய்வதற்கு எங்களுக்கு உதவிய இந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் அவைகளின் பிரதம மந்திரிகளுக்கும், குறிப்பாகப் பிரதம மந்திரி ரஜீவ் காந்திக்கும் அவர்தம் பிரதிநிதிகளுக்கும் எங்களது நன்றியறிதலே நான் தெரிவிக்க வேண்டும். தீர்வு ஒன்றினேக் காண்பதற்காக சில கொள்கைகளி லிருந்து நாம் விலகிச் செல்ல முடியாது. நாம் இலங்கையின் ஐக்கியத்தைப் பண்டமாற்றுச் செய்யமுடியாது. சனநாயக நிறுவகங்கள், அரசியல் யாப்பு சார்ந்ததும் நிருவாகமுறையானதுமான எந்தவோர் தீர்விலும் மாகாணங்களே இணேக்காதிருத்தல், இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பிரஜையும், அவர் எந்த இனத்தையோ, சமயத்தையோ, சாதியையோ சார்ந்தவராயினும், முழுத் தீவையும் தமது சொந்தத் தாயகமாகக் கொள்வதற்கு அவருக்குள்ள உரிமை, கல்வியிலும் வேலேவாய்ப்பிலும், இன்னும் அரசியல் யாப்பு முறையிலும் அரசியல் முறையிலும் சமுதாய முறையிலும் சமமான உரிமைகளே அனுபவித்தல் ஆகியவை அனேத்துமே மீறமுடியாதவையாகும்.

நாம் மாகாண/மாவட்ட சபைகளே உருவாக்குதற்கான சட்டவாக்கத்தைப் பாராளுமன்றத்தின் முன்வைப்பதற்கு உடன்பட்டுள்ளோம். அதிகாரப் பரவலாக்கல் சம்பந்தப்பட்ட உண்மையான நியதிகளே ஏற்பதற்கு அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்ட தும், மாகாணத்தில் மிகவுயர்ந்த சபையாகவுள்ள ஒவ்வொரு சபைக்குமுரிய பிரதம நிறைவேற்றுநர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெரும்பான்மைக் கட்சியின் தலேவராக இருப்பார் ; அவருடைய அதிகார எல்லேக்குள் அமைச்சர் ஒருவருக்குரிய அதிகாரங்கள் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்படும்.

கொழும்பிலும், புதுடில்லியிலும், திம்புவிலும் இக்கலந்தாராய்வுகள் அனேத்தும் நடைபெற்று வந்தபோது, பந்தோபஸ்துப் படையினருக்கும் எல்லா இனங்களேயும் பால்களேயும் சேர்ந்த பொதுமக்களுக்கும் எதிராக இடைவிடாது பயங்கரவாதப் போராட்டம், கொலே, கொள்ளே, கற்பழிப்பு ஆகியவை இடம் பெற்றிருந்தன. உயிரிழப்புக்கள், காயங்கள், அழிவுகள் தொடர்பான மாதாந்த புள்ளி விவரங்கள் பாராளுமன்றத்திற் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. எந்தவோர் அரசியல் தீர்வும் பூர்த்தி யாக்கப்பட்டு அமுலாக்கப்படுவதற்கு முன்னர், சட்டவிரோதமான படைக்கலங்கள் ஒப்படைக்கப்படவும், இராணுவப் பயிற்சி முகாம்கள் மூடப்படவும், நாட்டின் சட்டங்களுக்கு எதிரான எல்லா வகையான வன்செயல்களும் கைவிடப்படவும் வேண்டும் எனக் கோருவது ஒரு சனநாயக அரசின் வேற்றுரித்தாக்கப்பட முடியாத உரிமையென நாம் நம்புகிரும்.

அகிம்சை என்பது இலங்கை அரசாங்கத்தினதும் இந்திய சுதந்திரத்திற்கும் அரசியல் யாப்பிற்கும் அடிகோலிய பிதாக்களினதும் ஓர் உறுதியான நம்பிக்கை யாகும். அரசியல் இலக்குகளே அடைவதற்காக வன்செயலேப் பிரயோக்கிப்பது,

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இந்தியாவின் அருந்தவப் புதல்வர்களும், சிறப்பாகப் புத்தபெருமானும் மகாத்மா காந்தியடிகளும் போதித்த இலட்சியங்களுக்கு முற்றுக முரண்பட்டதொன்று. இலங்கையிலுள்ள நாம் இவ்விலட்சியங்களைப் பின்பற்றுவதற்கு முயன்றுள்ளோம்.

நாம் வன்செயலோடு சமரசம் செய்துகொள்ள முடியாது. அரசியல் இலக்குகளை அடைவதற்கான ஒரு செயற்றிட்டத்தைத் தொடருவதற்கு எத்தகைய உருவிலான கிளர்ச்சியைப் பயன்படுத்தினுலும், அஃது அகிம்சை முறையானதாகவும், பௌத்தருக்கும் காந்தியவாதிகளுக்குமுரிய சத்தியாகிரிய அல்லது சத்தியாகிரக முறையைப் பின்பற்றுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஓர் அரசியல் உடன்படிக்கையோ அல்லது அஃது இல்லாமையோ இவ்விலட்சியங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான அவசியத்தை எந்த வகையிலும் குறைத்துவிட முடியாது.

தமிழ்நாட்டின் ஆள்புலத்தில் வாழ்கின்ற இலங்கைப் பயங்கரவாதிகளின் நிலைமையைக் கையாள்வதில் அந்நாடு தான் விரும்பியவாறு செயற்படுவதற்கு அனுமதிக்கப்படாவிட்டால், அந்நாடு இந்தியாவின் ஐக்கியத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தியாவின் ஐக்கியமும் இலங்கையின் ஐக்கியமும் குறுங்கால வாழ்வுடையவை. நமது நாடுகளின் பதிவு செய்யப்பட்ட வரலாற்றிலே அவை ஐக்கியப்பட்டிருந்த காலத்தைக் காட்டிலும் பிளவுபட்டிருந்த காலமே மிக நீண்டதாகும். எனினும், இந்தியாவின் பாரம்பரியம் உலகளாவியதும் நிரந்தரமானதும் ஆகும். இந்தப் பெருமை மிக்க பாரம்பரியத்தின் ஒரு நிழலேனும் நம்முடைய நாட்டில் விழுந்து, அதனைச் சிறிதளவாவது நாம் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பதையிட்டு இலங்கையிலுள்ள நாம் பெருமைப்படுகிறோம். அது நினைவுக்கு எட்டாத காலந்தொட்டு இந்து வேதங்களிலுருந்தும், பகவத் கீதையிலிருந்தும், புத்த தர்மத்திலிருந்தும், கிறிஸ்தவ நற்செய்திகளிலிருந்தும், முஸ்லிம் குர்ஆனிலிருந்தும் கிடைக்கப் பெற்ற அகிம்சை எனும் பாரம்பரியமாகும். மகாத்மா காந்தியடிகள் தமது சீவிய காலத்தில் இவ்விலட்சியங்களின் வடிவமாக விளங்கி, தமது வாழ்நாளில் இவற்றைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து, உண்மையையும், கருணையையும் போதித்து, அவற்றை ஏனையோரும் பின்பற்றி வாழ்வதற்கு ஓர் ஒளி விளக்காகத் திகழ்ந்தார்:

EXTRACT FROM HIS EXCELLENCY'S ADDRESS TO PARLIAMENT ON 23RD FEBRUARY, 1984

Let me therefore say something of an equally important political and social situation arising from the racial antagonisms that have arisen between the Sinhalese and some of the Tamil citizens of our country since the 1920s.

Let me trace over the years the differences that have arisen between them.

In 1912 the British Government created the Educated Ceylonese Seat and held an All Island Election. Ponnambalam Ramanathan (later Sir) was elected defeating Marcus Fernando (later Sir). My father and his brothers sponsored Ramanathan and were his chief supporters.

Ramanathan rendered yeoman service to the Sinhalese during and after the 1915 riots and became their hero. When he returned from England after fighting their cause before the British Government and Parliament, Sinhalese leaders pulled his carriage from the harbour to his house at Ward Place, walking all the way.

In December 1918 all communities joined to form the Ceylon National Congress to agitate for Reforms. Ramanathan's brother, Arunachalam (later Sir), was elected the first President and James Peiris (later Sir) succeeded him. My father moved the resolution to form the Congress and E. T. de Silva seconded it.

In 1920 the Legislative Council was enlarged. Arunachalam was not nominated to the Colombo Town seat but James Peiris. Because of this Arunachalam and a large body of Tamils left the Congress and did not rejoin the Sinhala politicians till the United National Party (UNP) was formed in 1946.

When the Donoughmore Commissioners visited Ceylon in 1927 to report on Constitutional Reforms, Mr. G. G. Ponnambalam asked for "Fifty-Fifty" or balanced representation in the Legislature. He asked for 50 seats for the Sinhalese and 50 seats for all the other communities. This was rejected. Throughout the 1930s and up to Independence the question of the proper Sinhalese/Tamil ratio in the Legislature became the central bone of political contention in the country.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

Owing to the World War of 1939–1945 these conflicts were stilled and the State Council elected in 1936 continued to function till 1947. Mr. Ponnambalam formed his Tamil Congress and pressed before the Soulbury Commissioners in 1944 for "Fifty-Fifty" which was again rejected. The Soulbury Constitution was accepted by 51 votes to 3 by the State Council in November 1945. Mr. D. S. Senanayake, the Leader of the State Council, assured the Tamils, "*On behalf of the Congress and on my own behalf, I give the minority communities the sincere assurance that no harm need you fear at our hands in a Free Lanka*". All the Ceylon Tamil Members voted for the acceptance of the Soulbury Constitution. Two Indian Tamils voted against and one Sinhalese, Mr. Dahanayake. I was also present and voted for the Motion. Only Mr. Dahanayake and I of that Council are in this Parliament today.

The Soulbury Constitution was introduced in July 1947 and elections were held in September of the same year. The United National Party included all communities and was formed of several parties, mainly the Congress, the Sinhala Maha Sabha, the Muslim League and later the Tamil Congress.

On February 4th, 1948, Ceylon became free under the Soulbury Constitution, with suitable amendments.

Right up to 1956 all parties agreed that Sinhala and Tamil should be the official languages replacing English. Resolutions were moved in the State Council in 1932 by Mr. G. K. W. Perera; in 1937 by Mr. Philip Gunawardena; in 1944 by Mr. J. R. Jayewardene; and in 1946 a Select Committee of the State Council of which I was Chairman reported how Sinhala and Tamil could be made the official languages.

With the passing of the Indian and Pakistani Citizenship Acts of 1949 a large number of these citizens lost their civic rights. The Tamil Congress broke up and Mr. S. J. V. Chelvanayakam formed the Federal Party in 1949. At its first annual convention in 1951 Tamil politicians defined the Tamils as a distinct nation.

The United National Party also split and Mr. S. W. R. D. Bandaranaike formed the Sri Lanka Freedom Party (SLFP) in September 1951. They accepted Sinhalese and Tamil as official languages and stated that the administration of the government must be carried out in Sinhalese and Tamil.

In December 1955, the Sri Lanka Freedom Party changed its language policy to "Sinhala Only" as the official language. The United National Party followed in February 1956. In the General Election of May 1956 the U.N.P. was defeated and an electoral front, the Mahajana Eksath Peramuna (MEP), led by Mr. Bandaranaike won the election and formed the Government.

On June 5, 1956, the "Sinhala Only" Bill was introduced, and the first Sinhalese-Tamil riots broke out when the Federal Party staged a protest on Galle Face Green. A large number of Tamils were killed, houses burnt and properties damaged. This was the first of the series of riots between Sinhalese and Tamils and they occurred again in 1958, 1977, 1981 and 1983.

In order to meet the demands of the Tamils, Prime Minister Bandaranaike, introduced the Reasonable Use of Tamil Bill in April 1957, and signed the Bandaranaike-Chelvanayakam Pact in July 1957. This Pact conceded Regional Councils and permitted them to amalgamate beyond provincial boundaries. He later abrogated it.

In March 1965 Mr. Dudley Senanayake signed a pact with Mr. Chelvanayakam which also was not implemented.

Mrs. Bandaranaike, Prime Minister from 1960-1965, first sent the military to Jaffna, occupied it and did not even discuss with the Federal Party.

The first expression of the idea of a Separate State was made in 1960, and later in 1964 and 1975. In 1977 the Tamil United Liberation Front (TULF) was formed with Secession as the goal of the Tamil People.

The first act of terrorism was in 1975 when the Mayor of Jaffna, Mr. Duraiappa, an S.L.F.P. Member was assassinated. Since then terrorism has killed 13 Members of the UNP and SLFP; members of the Armed Services and Police; disrupted elections at meetings and polling booths; and left behind a trail of bloodshed in parts of the Northern and Eastern Provinces.

The unfortunate Riots commencing from the 24th July 1983 were directly caused by the murder of 13 military personnel in the Jaffna Peninsula on the 23rd July.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

I summoned an All Party Conference for July 20th 1983 which proved abortive as neither the TULF nor the SLFP attended and when it was resumed for the 27th July the riots prevented it from being held.

Since 1977 the Government has made Tamil a National Language in the Constitution; amended rules governing entrance to the universities and removed any racial bias governing those rules; removed the regulations prescribing racial considerations governing entry to the Public Services and promotion in the Services.

District Councils have been created and District Ministers appointed. The TULF accepted them and worked them for two years and contested elections. Last year they withdrew from them as sufficient powers and finance had not been allotted to them.

All these events reached an explosion point in the July riots which, though they did not cover large parts of the Island, were ferocious and destructive of life and property where they occurred.

The July riots took place in the full glare of world publicity. Television, Radio, the Press and all forms of international media, true and false; favourable to us or not were used to spread stories of what happened.

India took a special interest, especially Tamil Nadu where local politics played a significant role. The Tamil population in the developed nations used the occasion to spread their propaganda against the Sri Lanka Government to stop aid on the ground of violation of human rights, ignoring the issue of separatism and the terrorist movement.

Sri Lanka cannot shut its eyes and ears to the international consequences arising from what happened in July.

While accepting the necessity of finding an equitable solution to the racial problem that exists, we cannot at the same time permit it to grow in bitterness or violence.

The All Party Conference now sitting affords an opportunity to all Parties represented there to meet together and discuss peacefully ways and means of easing tension and solving problems.

I feel that the terrorist campaign has made agreement difficult. I wonder whether they want a solution. Some think that a solution will make terrorism wither away. Others think that any solution will be impossible unless terrorism is first eliminated.

The Tamil representatives of the North have to satisfy the extreme elements that seek separatism through the bullet. They have to convince them that the solution they accept and wish the others also to accept, comes as close to separation as possible within a united Sri Lanka.

The Leaders of the Sinhala and Muslim people on the other hand have to explain how the proposals they put forward are as far away as possible from secession. There is almost an unbridgeable gap between the two positions. May the leaders of all parties have the courage, the wisdom and the patience to arrive at the correct decisions.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

EXTRACT FROM HIS EXCELLENCY'S ADDRESS TO PARLIAMENT ON 20TH FEBRUARY, 1985

Hon. Members are aware of the proceedings of the All Party Conference which commenced in January 1984.

I am tabling all relevant documents which were part of the official proceedings of the Conference for perusal by Members up to the last meeting of the Plenary Sessions on Friday the 21st December, 1984.

At the Plenary Sessions of the All Party Conference on Friday, 14th December, 1984, as Chairman of the All Party Conference, I made a statement outlining proposals which were the outcome of discussions at the meetings of the All Party Conference; at meetings with Leaders of Delegations; with recognised Political Parties; with the team of lawyers helping the conference and informal discussions with Ministers. The proposals which took the form of draft legislation representing the views of the majority of the Delegations forming the All Party Conference were presented to the Sessions and were commended by me for the "deep, careful and thoughtful consideration" of the Delegations. My statement of 14th December, 1984, is tabled.

On Friday, 21st December, 1984, at the All Party Conference Plenary Sessions, I informed the Delegations that their task had now come to an end. I was hopeful that all the hard work and deliberations that the Conference had engaged itself in, would help to bring at least some peace, unity and stability to the country.

In making this announcement to the Conference, I said that the Leaders of all the Delegations that attended that Sessions were informed and they had agreed to my decision and there was no objection by any of them to the step taken.

The Delegations were to be provided with whatever other relevant material was available, relating to the decentralization of subjects and functions, and were requested to inform me of their views as early as possible, in writing.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

In the final analysis the Government would have had to make a decision and introduce necessary legislation in Parliament. (Ceylon Daily News of 22nd December 1984 – Tabled)

I also said that the proposals would have to be gazetted and examined by the Supreme Court, and it may sometimes be necessary to have a Referendum or a General Election which the Supreme Court or I would have to decide.

At the end of the Sessions, the Conference Spokesman, the Minister of National Security, Mr. Lalith Athulathmudali, made the following statement to the press – "The fact that the Conference has ended does not mean the Parties will stop talking .... informal exchanges and public discussions will continue." (Ceylon Daily News of 22nd December 1984 – Tabled)

I had agreed to meet the Tamil United Liberation Front (TULF) Leaders and Leaders of some of the other Delegations again in January 1985 and had kept several days free for this purpose. The Leaders of the TULF had said that they were leaving for Madras on the 22nd or 23rd December and would not be back till after the first week of January 1985.

In the meantime, I had tabled the All Party Conference proposals for discussion in the Cabinet on Wednesday, 19th December 1984. It was put off for discussion on Wednesday, 26th December, because members had no time to study the proposals as they were tabled only on the morning of the Cabinet meeting of the 19th December.

I spoke at a mass rally in the Bulathsinhala Electorate on Saturday, 22nd December, in the afternoon and explained these proposals to the people and said these proposals are now open for study.–(Sunday Observer of 23rd December 1984 – Tabled)

I was therefore surprised to read a statement by Mr. A. Amirthalingam, Leader of the TULF, in the "Weekend" of Sunday, 23rd December, and in the "Ceylon Daily News" of Monday, 24th December, that the proposals are totally unacceptable to the Tamil people.–(Weekend of Sunday, 23rd December 1984, and Ceylon Daily News of 24th December 1984 – Tabled)

At its meeting on Wednesday, 26th December 1984, the Cabinet therefore decided that, as the TULF had said that there was no purpose in discussing these proposals further, nothing could be achieved in discussing or arriving at a decision on them and therefore the Government will not implement these proposals. (Ceylon Daily News of Thursday, 27th December 1984 – Tabled)

It was at the request of the parties invited to attend the All Party Conference summoned in December 1983 including the SLFP that I invited the TULF to participate. However soon after that the SLFP left the Conference.

The Government is proceeding to hold elections to the vacant seats and to the District Councils in the Northern and Eastern Provinces. As they would be accepting a United Sri Lanka it would be possible to talk to them about the difficulties of their voters and seek remedies, political, economic and social.

In my address to Parliament on the 23rd of February, 1984, referring to "Terrorism", I said, "The All Party Conference now sitting affords an opportunity to all Parties represented there to meet together and discuss peacefully ways and means of easing tension and solving problems.

I feel that the terrorist campaign has made agreement difficult. I wonder whether they want a solution. Some think that a solution will make terrorism wither away. Others think that any solution will be impossible unless terrorism is first eliminated".

I think the last sentence is correct.

The number of personnel of the Armed Services and the Police killed and attempted to be killed from July 1983 to 15th January 1985 is 139. The civilian number is 339.

For what purpose is this human slaughter being continued?

The terrorists who said they were the armed wing of the political movement for separatism or 'EELAM' to preserve the rights of the Tamils living in the North and the East were later exposed as insurgents bent on overthrowing the Government. Now with the array of weapons discovered in their arsenals it is clear they are ready

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

and equipped to wage a war and are doing so against a duly democratically elected government not only in the North and East but throughout the Island.

The Government of Sri Lanka has made representations on several occassions to the Government of India that there is evidence that terrorists operating in Sri Lanka are being trained in camps situated in India. We have also complained that the Leaders of this movement live in India, and meet and conduct these illegal activities in India.

Now not only the Government but all political Parties and Leaders in Sri Lanka agree with this view.

The Government of India has denied that terrorists are trained in camps in India, that they operate from there and cross over with arms to Sri Lanka. We have suggested a Joint Surveillance Zone which will attempt to prevent infiltration into Sri Lanka of terrorists from Indian soil. This surveillance can also prevent movement of refugees from Sri Lanka to India. Why should India object?

We have information both oral and written that the hit and run tactics of the terrorists are to be changed soon. At least three of the Terrorist Groups have united and agreed on a common Military Strategy, which will culminate in a "head on battle" with the Sri Lanka Army, as soon as they have sufficient numbers of trained men and weapons.

Preparations are now being made for the final, and what is believed by them to be a decisive battle.

There is documentary evidence that some of those in positions of authority in South India are actively responsible for attempts to unite the Sri Lanka Tamil Terrorist Groups, under a common programme.

Terrorist leaders have also stated that the Indian Central Government and the Tamil Nadu State Government are today extending their good wishes to them. (Vide the first Congress of the EPRLF held on 28th June, 1984 in Tamil Nadu).

There is also evidence of links between these groups and the World's major terrorist organisations, which collaborate in training; in the exchange of weapons; organisational aid and the granting of

asylum. Backed by totalitarian regimes, international terrorist organizations direct their violence against the free countries of the World. The causes for which they purport to fight tend to blur as the terrorist network becomes increasingly sophisticated and inter-dependent.

We are all affected by international terrorism. We are all threatened by it, directly and indirectly. Directly when the leaders and citizens of democratic countries are kidnapped or murdered. Indirectly the effects are more insidious, because the threat is to our way of life. The life-blood of democracy is under attack, the parliamentary process, and freedom of expression, of trade and of transport through boycotts, blackmail and the ever-present fear of unexpected attack.

Immense resources needed for the development of our country, for education, research, health and welfare have had to be diverted to provide greater security for civilians everywhere. Protection must be extended to civil aviation, public buildings, places of worship, diplomatic missions, the headquarters of international organisations, schools and the mail.

All this is to protect ourselves against international terrorists. But it is very difficult to safeguard against terrorism while guaranteeing the freedom of the individual. It may not be long before we compromise the very beliefs on which democracy is built. International terrorism, by creating such a situation, is both undermining and challenging the moral strength of the democracies.

The borders of Sri Lanka are Point Pedro and Devinuwara in the North and South; Batticaloa and Colombo in the East and West. The terrorists are attempting to shoot their way into the heart of Sri Lanka to the borders of what they call the State of EELAM. If we do not occupy the Border, the Border will come to us. We intend to act before they succeed.

We have to combat "terrorism" and defeat it with all the resources at our command. We may have to equip ourselves to do so at the expense of development and social and economic welfare plans. Let us then unitedly decide to do so and as one Nation and one People bend ourselves to this task.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

I wish to conclude my address by affirming my commitment to the supremacy of this Parliament as the Sovereign Legislative Assembly in our country.

I wish to emphasize that the final arbiters of the peaceful and constitutional future of this country are the People; the voter–belonging to all nationalities and religions, rich or poor, male or female and their representatives sitting here in this august Assembly. No one else individually or collectively can usurp that place, nor will they be allowed to do so. They can argue publicly or privately, write or speak and perform all the legitimate acts of opposition to Government proposals in a democratic country. Thus far and no further. My Government and I, and I am sure every Member of Parliament, endorses this view.

EXTRACT FROM HIS EXCELLENCY'S ADDRESS TO PARLIAMENT ON 20TH FEBRUARY, 1986

EFFORTS TO ACHIEVE A POLITICAL SOLUTION AFTER THE ALL PARTY CONFERENCE OF 1984 IN NEW DELHI AND THIMPU (BHUTAN) IN JUNE, JULY, AUGUST 1985

New Delhi (June 1985)

Though the talks had broken down the Government of Sri Lanka did not cease in its attempts to find political solutions to this problem. A major step was the decision of the Government to send a delegation of lawyers and jurists from Sri Lanka headed by Dr. H. W. Jayewardene in June 1985 to meet the Attorney-General of India, Shri K. Parasaran, to discuss the legal and constitutional aspects of devolving legislative and executive powers to appropriate units in Sri Lanka. Full and frank discussion on various legal and constitutional matters with due regard to the fact that Sri Lanka is by virtue of Article 2 a unitary State, and by virtue of Article 3 that sovereignty is in the people and is inalienable, took place. A record of the discussions and Agreed Conclusions were submitted to the Heads of the two Governments.

Thimpu (July and August 1985)

The search for a political solution was the profound concern of the Government of Sri Lanka. It was this commitment to reach a peaceful solution to the problem that led Sri Lanka to take the unprecedented step on the part of any Sovereign State of sending her accredited representatives to explore the possibility of reaching a settlement at two Conferences held in Thimpu, Bhutan, from 8.7.85 to 13.7.85 and from 12.8.85 to 17.8.85 arranged with the Tamil Groups through the good offices of the Government of India.

However, neither the TULF nor the groups who attended these talks showed any serious inclination to discuss any of the proposals placed before them by the Government of Sri Lanka. Their final

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

response was an outright rejection of the Government proposals and an invitation to the Government of Sri Lanka to make new proposals that would accord with the so-called "cardinal principles" which they enunciated, which were no more than a re-statement of the demand for Eelam.

On 13th July 1985 the six Tamil groups made a statement of the "Four Principles" on which they were working. On 12th August 1985 the Leader of the Sri Lanka Delegation, Dr. H. W. Jayewardene, responded to it with a statement, on the Four Principles mentioned by the Tamil Groups which is tabled. (Annexure B).

He dealt with the recognition of the Tamils as a distinct nationality, a separate Homeland and self-determination for the Tamils; and the linkage of the Northern and Eastern Provinces as a re-affirmation of the demand for a separate State and could not be the subject of discussion and acceptance by the Sri Lanka Government.

The Sri Lanka Delegation also submitted an Outline of the structure of the sub-national units of a Participatory System of Government on 16th August, but this too was not considered by the Tamil groups though it indicated areas on which discussion and agreement was possible, the TULF joined the other groups and walked out from the Conference under the pretext of a violation of ceasefire by the Government of Sri Lanka and refused to participate in the discussion. The Sri Lanka Delegation remained at Thimpu for several days despite the breakdown of the talks in a bid to revive the efforts made to reach a peaceful settlement by getting the Tamil groups back to the Conference Table.

New Delhi (August 1985)

Thereafter, Dr. H. W. Jayewardene, Leader of the Sri Lanka Delegation left for New Delhi to meet the Prime Minister of India whilst the rest of the delegation proceeded to Bombay from where they intended to return to Sri Lanka. After discussion with the Prime Minister and in order to comply with his request, the Leader of the Sri Lanka Delegation recalled the rest of the members of his delegation from Bombay and discussion was resumed with the Indian Officials in New Delhi till 30th August when the draft Terms of Accord and Understandings were initialled by the Secretary to the Sri

Lanka Delegation and the Deputy Secretary, Ministry of External Affairs of India, Mr. Ranjan Mathai. The Leader of the Sri Lanka Delegation then met the Prime Minister of India once again and informed him of the decisions of their discussion.

On the conclusion of these talks the Ministry of External Affairs of India issued the following Press Release on 31st August, 1985, on Dr. H. W. Jayewardene's visit to New Delhi:

Press Release of 31.8.85 by the Ministry of External Affairs, India

"Dr. H. W. Jayewardene, Leader of the Sri Lanka Delegation to the Thimpu Talks stopped in New Delhi on his way to Colombo at the invitation of the Government of India. Dr. Jayewardene was in New Delhi from August 23rd to August 31st. During his stay he called on the Prime Minister on two occasions.

Dr. Jayewardene had detailed and constructive discussions with the Foreign Secretary Mr. Romesh Bhandari.

A comprehensive paper has been drawn up covering all issues of importance and relevance. This detailed draft could serve as the basis for negotiations towards a mutually agreed Accord by the parties concerned".

On the return of the delegation to Sri Lanka it was found necessary to amplify some of the matters in the draft Accord. Three members of the Sri Lanka Delegation together with the Sri Lanka High Commissioner, therefore, had discussions in New Delhi with senior officials of the Ministry of External Affairs from September 10th to 13th. At the conclusion of these talks the Indian Ministry of External Affairs issued the following Press Release:

Press Release of 13.9.85 by the Ministry of External Affairs, India

"A three-member Delegation from Sri Lanka and the Sri Lanka High Commissioner had intensive discussions with senior officials of the Ministry of External Affairs from September 10th to 13th. They also called on the Foreign Secretary.

The Sri Lanka Delegation gave some amplification of certain issues which figured in the Paper drawn up earlier during Dr. H. W. Jayewardene's visit to New Delhi. They also provided some facts and figures about how some of the proposals contained in the

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

Paper would work in practice. It will be recalled that the Paper drawn up during Dr. H. W. Jayewardene's visit is to serve as a basis for further negotiations towards a mutually agreed Accord by the parties concerned".

The Sri Lanka Delegation returned to Sri Lanka with the full expectation that future discussions with a view to arriving at a solution of the problems would be on the basis of the draft Terms of Accord and Understanding. The Accord reached in Thimpu and New Delhi were to be the basis of any future discussions. Such discussion would not re-open the Four Principles mentioned earlier in any form whatsoever. This was the basis of the understanding of both the Governments of India and Sri Lanka.

The question of citizenship of persons' of Indian origin in Sri Lanka was not a matter for discussion with these groups. It was a matter to be settled between the persons concerned and the Governments of India and Sri Lanka.

The Terms of Accord and Understanding were to be forwarded to the representatives of Tamil groups by the Indian Government. But all the efforts of the Sri Lanka Delegation and the representatives of the Indian Government proved of no avail as these groups did not make any response to reach a settlement. It is not correct to suggest, therefore, that the Sri Lanka Government made no efforts to arrive at a political settlement.

TULF Memorandum of 1st December 1985

More than 3 months later, on December 1st, 1985, the TULF addressed Shri Rajiv Gandhi, Prime Minister of India and submitted Proposals for consideration. They were by no means any attempt to discuss the draft Terms of Accord and Understanding. These proposals were sent to the Sri Lanka Government (Annexure C) tabled, and the final "Observations on the Proposals of the Government" were despatched to New Delhi on 30th January 1986 dealing in full with the proposals of the TULF (Annexure D) tabled.

The TULF proposals are diametrically contrary to the draft Terms of Accord and Understanding which were prepared and settled with the Indian Government and mentioned earlier.

Future discussions must be on the basis of the draft Terms of Accord and Understanding initialled in New Delhi on the 30th August 1985.

Conditions of Implementation

It was also understood that the full implementation of any Agreement will be conditional upon compliance with the following:–

(1) All persons engaged in the current dispute with the Government of Sri Lanka do accept, and acknowledge the validity of, the Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka and in particular the provisions dealing with the Official Language, the National Languages, the National Flag and the National Anthem, and will abandon the demand for the creation of a separate State of Eelam.

(2) All militant groups and persons engaged in acts of violence, unlawful or illegal acts will desist from such action, abjure violence in the future and disband their cadres and groups engaged in acts of violence, close down training camps in Sri Lanka and abroad and will generally help in the process of restoration of peace and normalcy.

(3) All persons in unauthorised possession of arms, ammunition and other military equipment will surrender such material within a period of one month to the authorities specified by the Sri Lankan Government.

(4) As part of the process of normalisation, the security operations in the affected areas will be progressively reduced and the emergency lifted.

(5) As soon as action under paragraphs 2 and 3 is completed, the Government of Sri Lanka will ensure that–

(*a*) prosecutions against persons in cases under investigation and those pending before any Court for offences in connection with ethnic disturbances during the period from July 1983 to August 1985 will be withdrawn,

(*b*) persons convicted for such offences will be granted pardon and released, and

(*c*) new prosecutions will not be launched in respect of any such offence.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

(6) All persons engaged in the current dispute will not obstruct the creation of the requisite conditions for the due and orderly conduct of the civil administration and law enforcement in the affected areas.

(7) All persons engaged in the current dispute will not obstruct the creation of conditions necessary for the return and resettlement in their original places of abode of all refugees, whether in Sri Lanka or abroad, and their rehabilitation.

(8) With the coming into force of this Agreement, the Government of Sri Lanka will proceed to take steps as are necessary to eliminate all forms of terrorism and militant action in Sri Lanka.

(9) The Government will set up appropriate machinery for ensuring due compliance with the conditions set out in paragraphs 2 and 3 above.

CONCLUSION

My Government and I have tried our utmost to arrive at a political solution to the political problems that have arisen on this question. I must record our thanks to the Prime Ministers and the Governments of India, particularly Prime Minister Rajiv Gandhi and his representatives, for helping us to arrange meetings for discussion of these problems. There are certain principles which we cannot depart from in arriving at a solution. We cannot barter away the unity of Sri Lanka. Democratic institutions; the non-joinder of Provinces in any constitutional and administrative solutions; the right of every citizen in this country whatever his race, religion or caste to consider the whole Island as his Homeland, enjoying equal rights constitutionally, politically, socially, in education and employment, are equally inviolable.

We have agreed to place before Parliament legislation creating Provincial/District Councils; the Chief Executive of each Council which is the highest body in the Province, who is the leader of the majority elected party being vested with the powers of a Minister within his area of authority, once the Government has agreed on the actual terms of devolution of authority.

While all these discussions were proceeding in Colòmbo, New Delhi and in Thimpu, there has been a constant terrorist campaign of murder, arson and rape against the security forces and civilians of all

races and sexes. The monthly figures of casualties, injuries and destruction are presented in Parliament. We believe it is the inalienable right of a Democratic State to require that illegal arms be surrendered; military training camps be closed and that all methods of violent activity which are against the laws of the land should be given up before any political solution can be completed and implemented.

Non-violence is a creed of faith of the Government of Sri Lanka and of the founding fathers of India's Freedom and Constitution. The use of violence to achieve political goals is totally against the ideals preached by the great sons of India, particularly Gautama the Buddha and Mahatma Gandhi. We in Sri Lanka have tried to follow these ideals.

We cannot compromise with violence. Whatever form of agitation is used to continue a programme to attain political goals must be non-violent and follow the Buddhist and Gandhian method of Satyakriya or Satyagraha. A political agreement or lack of it cannot in any way minimise the necessity for the acceptance of these ideals.

It is said that Tamil Nadu may imperil the Unity of India if she is not permitted to have her own way in dealing with Sri Lanka terrorists living in her territory.

The Unity of India and Sri Lanka are ephemeral. In the recorded history of our countries they have survived much longer as divided nations than as united ones. However, the heritage of India is universal and permanent. We in Sri Lanka are proud that even a shadow of this noble heritage has fallen on our land enabling us to share it even in a small degree. It is the heritage of "Ahimsa" non-violence handed down to us from time immemorial; from the Hindu-Vedas and the Bhagavad Gita; from the Buddha Dhamma, the Christian Gospels and the Muslim Koran. Mahatma Gandhi in his life-time personified these ideals and lived them in his life and teaching of Truth, Maithriya; inspiring others also to follow him.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

රජයේ මුද්‍රණ දෙපාර්තමේන්තුව

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்